

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

## Chapter Six

### פרק ששי

## Chapter of the Rabbi R. Elimelech

### פרקא דרבנא רבי אלימלך

#### Preface to Chapter 6

The essence of this, the final chapter of Sefer Yetzira, is a discussion of the Trustworthy Witnesses mentioned at the end of the previous chapter, and their essential relevance to this book, which has come down to us through the chain of tradition from R. Akiba b. Yosef. In the Talmud we read, (Makot 24b) Once a party pilgrims was wending its way to Jerusalem. On reaching Mount Scopus they rent their garments, (as a sign of mourning for the destroyed Temple). On reaching the Temple Mount they saw a fox come out of the Sanctuary (Holy of Holies), and they started weeping. R. Akiba laughed.

“Why do you laugh?” they asked him.

“Why do you cry?” he replied.

“For a place,” they responded. “About which the Torah says, (Num. 1:51) “And the stranger who trespasses shall be put to death,” and where we now see foxes run. Should we not cry?”

Akiba told them, “That’s precisely why I’m laughing. It is written, (Isa. 8:2) “I will take for myself trustworthy witnesses to testify: Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah.” Now why would God mention these two individuals in one sentence, Uriah was during the First Temple period while Zechariah was during the Second? The verse is making the two prophets and their prophecies interdependent. Uriah said, (Jer. 26:18) “Therefore because of you, Zion will be plowed as a field, and Jerusalem will be ruined, the Temple Mount will be a hill in a forest.” Zechariah said, (Zec. 8:4) “Old men and old women will again sit in the streets of Jerusalem, each with his staff in his hand because of age.” Now, so long as Uriah’s prophecy was not fulfilled I was afraid Zechariah’s prophecies would not come true either. Now that I see Uriah’s words coming to pass, I am sure Zechariah’s will be fulfilled as well.” This is the exact phrasing of their reply to him; they said, “Akiba, you’ve comforted us. Akiba, you’ve comforted us.” In the commentary to this *aggadah* - story, R. Ettliger in his book, *Aruch La’ner*, explains the reason God showed the sages a vision of the fox coming out of the sanctuary. ‘It may be understood with another story described in the Talmud, (Yoma 69a) ‘When the men of the Great Assembly prayed to be given power over the national addiction to paganism that had caused the destruction of the First Temple they were shown a vision of a lion cub coming out of the Holy of Holies. A prophet told the sages, ‘That is the desire to worship gods.’ Now, our sages all agree that the First Temple was destroyed because of idolatry, and the Second because of senseless hatred. This explains the metaphor of a lion cub coming out of the sanctuary, it was a symbol of their triumph over the desire for paganism which grew as powerful as a lion. So powerful was it, that King Menashe told Rav in a dream, (Sanhedrin 102b) ‘Had you been there at that time, you would have held the hem of your robe up in your teeth so as to chase after pagan gods all the faster.’ Before the destruction of the Second Temple, however, the Evil Desire was not that powerful, there was so much Torah study and worship of God, it had weakened their Desire. What happened is that Evil was forced to apply cunning stratagems and machinations in order to get people to hate one another. For that is the way of the Evil Desire, when thwarted it snares the righteous by convincing them they are doing a *Mitzvah* - Commandment in hating and

## ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(2)

persecuting their fellows, thus senseless hatred flourishes. This explains the metaphor of the fox the rabbinic sages saw coming out of the sanctuary. The fox is the metaphorical trickster, personifying the verse, (Prov. 12:2) "But a man of wicked stratagems is condemned." The fox seen coming out of the sanctuary by the sages of the Mishna parallels the lion seen by the men of the Great Assembly, representing the idolatry that destroyed the First Temple. Each hints at the self destructive forces most common among us at that time.' Now, in my opinion, as a corollary of vanquishing the desire for worshipping idols, the power of prophecy was also vanquished, and very shortly after the story described in the Talmud, the last of the prophets died out. Paganism and Prophecy are inextricably interconnected. Similarly, just as the sages of the Mishna vanquished the propensity for senseless hatred with which we were destroying ourselves, so too, the power of the sages themselves was vanquished, and *Chokhma* - Wisdom died out shortly thereafter. A wise man is more than equivalent to a prophet, as we read in the Talmud, (Bava Batra 12a) and as we read in the Mishna, (Sotah 9:15) 'With the death of Raban Yochana b. Zakai the Brilliance of *Chokhma* - Wisdom disappeared.' Rashi on the Talmud, (Sotah 49a) comments, 'Brilliance of Wisdom - I don't know what this is.' R. Yomtov Lipman Heller in his commentary *Tosafot Yom Tov*, to the Mishna in Sotah, questions Rashi's self confessed ignorance. Rashi has no problem understanding a similar quote on the very same page of the Talmud - 'With the death of R. Yishmael b. Favi the Brilliance of *Kehuna* - Priesthood disappeared.' There, Rashi in his commentary explains, 'Brilliance of Priesthood - He was a very wealthy man as well as a sage, and always had large numbers of Cohen - Priest to eat at his table.' Why then does Rashi not find a similar way to explain the concept of Brilliance of Wisdom? Perhaps it is because Rashi is hinting at a secret. Raban Yochana b. Zakai, in his wisdom, achieved heights that Moses, in his prophecy, attained. In the Talmud, (Berachoth 4a) we read, 'Since Moses knew the exact time God would strike Egypt's firstborn, why did he phrase the prophecy, 'About midnight'? The reason was because Moses was afraid that Pharaoh's soothsayers would calculate midnight incorrectly, and so denigrate the prophecy, saying Moses was wrong about the time. That is why Mar was used to say, 'Teach your tongue to say 'I don't know,' lest you be proven false and be seized'. We can now understand Rashi to mean that the Brilliance of Wisdom is knowing when to say, 'I don't know what this is.' Wisdom is most brilliant when it knows how to conceal itself behind the expression, I don't know. Now, as was said earlier, when the brilliance of wisdom died out, that corollary, the evil tendency to senseless hatred also died out. Wisdom and Hatred are facets of the same genius; both require - זיווג - *Zivug* - Coupling and Connection, as we read often. E.g. (Ex. Rabba 1:8) 'Why does the verse say that a new king arose, it was the very same Pharaoh?' What it means is that the Egyptians came to Pharaoh and said, 'Let us - נזדווג - *Nizdaveg* - Couple this nation, Israel.' "Fools," replied Pharaoh. "Up to now we have been eating their bread, now you think you can couple with them?" We find many similar uses of the concept of - זיווג - *Zivug* - Coupling and Connection, used to mean hatred and enmity, in rabbinic literature. Wisdom and coupling are functions of the search for intimacy as was said above, (Ch. V. preface to Mishna 7) in discussing the genius of Jocheved. R. Akiba's laughter is also a hint to the same secret, because laughter itself suggests - זיווג - *Zivug* - Coupling and Connection, as we read, (Gen. 26:8) "He looked and saw Isaac laughing with Rebecca, his wife." Thus did R. Akiba comfort them twice, as their response indicates. Once he comforted them concerning the destruction of the First Temple and once for the Second; for the loss of prophecy and the loss of wisdom. Chiefly though, Akiba was comforting them concerning - זיווג - *Zivug* - Coupling and Connection, showing them that it had not, in fact, been permanently damaged, as we will be learning in this chapter; that both prophecy and wisdom will be returned to us, Israel, for the sake of the Sanctification of the Name of God, that we have achieved.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(2)

## פתיחה לפרק ו'

מהות הפרק האחרון שבספר יצירה היא ביאור ענין העדים הנאמנים שהזכרו בסוף פרק ה', ושייכותם לעצם הספר שבא לנו בקבלת רבי עקיבא בן יוסף. דהא איתא בגמ' (מכות כ"ד:) פעם אחת היו עולין לירושלים כיון שהגיעו להר הזופים קרעו בגדיהם כיון שהגיעו להר הבית ראו שועל שיאץ מצית קדשי הקדשים התחילו הן בזבין ור"ע מלחך אמרו לו מפני מה אתה מלחך אמר להם מפני מה אתם זוכים אמרו לו מקום שכתוב בו והזר הקרב יומת ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נצב אמר להן לכך אני מלחך דכתיב ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה הכהן ואת זכריה בן יצרכיהו וכי מה ענין אוריה אלל זכריה אוריה במקדש ראשון וזכריה במקדש שני אלל תלה הכתוב נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה באוריה כתיב לכן בגללכם ליון שדה תחרש וגו', בזכריה כתיב עוד ישבו זקנים וזקנות צרחות ירושלם וגו', עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה הייתי מתיירא שלא תקיים נבואתו של זכריה עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת בלשון הזה אמרו לו עקיבא ניחמתנו עקיבא ניחמתנו, ע"כ. ועיין צפי' ערוך לנר (שם) שפי' וז"ל מה שהראה הקב"ה להלדיקים בן, יש לפרש ע"פ מה דאמרינן ביומא (ס"ט) כשהתפללו אנשי כה"ג שימסר בידם יצ"ח דע"ז שהחריב הבית יאל כדמות אריה מצית קדשי קדשים, אמר להו נביא לישראל היינו יצ"ח דע"ז ע"ש, ואמרו רז"ל בית ראשון חרב על עון דע"ז, ובית שני על עון שנאת חנם, ולכן בבית ראשון יאל כדמות אריה בית קדש הקדשים שהוא היה היצ"ח של ע"ז הגבור כאריה שהחריב הבית, שגדול היה כחו, שאמר מנשה בחלום לרצ אשי אי הות התם הות נקוט בשיפולי גלימא בשינק ורהטת אצתראה, כדאמרינן בחלק (סנהדרין ק"ג:), אלל בחרבן בית שני לא היה להיצ"ח"ר כח כל כך, אחר שעסקו בתורה ובעבודה, רק ע"י תחבולות ומזימות נזרע שנאה בניהם שכן דרך יצ"ח"ר כשרוצה להכשיל ללדיקים מתעם כאילו מורה עושים לשמור ולרדוף איש את אחיו, ועי"ז נתהוה שנאת חנם, וזה ענין השועל שהוא משל האיש מזימות אשר עליו נאמר ואיש מזימות ירשיע, ולכן התנאים האלה שהיו אחר חרבן בית שני ראו היצ"ח"ר שהחריב הבית יואץ דממות שועל מצית קדש הקדשים כמו שראו אנשי כנסת הגדולה אחר חרבן בית ראשון אותו דממות גור אריה, עכ"ל. וגי"ל שכמו שכשהלליחו החכמים אנשי כנסת הגדולה לזבל יצ"ח דע"ז נתצטלה ג"כ באותה תקופה כח הנבואה, כי זו לעומת זו היו. וכמו שצטלו חכמי המשנה יצ"ח דשנאת חנם נתצטלה ג"כ באותה תקופה כח חכמים כי חכם עדיף מנביא כדאיתא בגמ' (בבא בתרא י"ב.) וכן (משנה סוטה ט' ט"ו) משמת רבן יוחנן בן זכאי, צטל זיו החכמה, ע"כ. ופרש"י (סוטה מ"ט.) זיו החכמה – זה לא ידענא מאי היא, ע"כ. והקשה צעל התוספות יום טוב (משנה שם) דהא פירש"י על מאמר הגמ' (שם) משמת רבי ישמעאל בן פאזי צטלה זיו הכהונה – שהיה חכם ועשיר וכהנים רבים אוכלין על שולחנו, ע"כ. א"כ למה לא פירש"י על זיו החכמה כדוגמתו. ואולי לע"ד אפשר לאמר הפי' שרבן יוחנן בן זכאי זכה למדרגת חכמה שזכה בה משה רבינו ע"ה כדאיתא (ברכות ד.) וכיון דמשה הוה ידע למה ליה למימר כהלות משה קסבר שמא יטעו אלטגניי פרעה ויאמרו משה צדאי הוא דאמר מר למד לשונך לומר איני יודע שמא תצדד ותאחז, ע"כ. והוי פירש"י זיו החכמה היינו החכמה לדעת מתי לאמר אגא לא ידענא, ודו"ק. נמלא לאמר שטיקר זיו החכמה הוא הידיעה מתי להסתיר החכמה לאמר איני יודע. כשנתצטלה הנבואה נתצטלה ג"כ נילון הרע שנצטלה הנבואה נתצטלה ג"כ נילון הרע שנצטלה ג"כ ענין זיווג היא כמו שאיתא בכמה דוכתי, כגון הא במדרש (שמות רבה א' ח') למה קראו מלך חדש והלא פרעה עמנו היה אלל שאמרו המלרים לפרעה בא וגזדווג לאומה זו אמר להם שוטים אתם עד עכשיו משלהם אנו אוכלים והיאך נזדווג להם, ע"כ. וכן הרבה. והוי הזיווג בא מצחי' חכמה כמו שמצואר לעיל (פרק ה' פתיחה למשנה ז') אלל יוכד עיי"ש. וזה פי' הלחוק שלחך רבי עקיבא שהיא מורה על הזיווג כד"א (בראשית כ"ו ח') וירא והנה ילחך מלחך את רצקה אשתו וגו'. וניחם אותם צשתי נחמות, על בית ראשון ועל בית שני, על הנבואה ועל החכמה, וטיקר ניחמם על הזיווג שלא נעתקה ולא נפגמה כמו שיתבאר בפרק. ושיחזור כוחות הנבואה וזיו החכמה לישראל בזכות קידוש השם ית' שיתקדש שמו על ידינו בני ישראל.

## Preface to Mishna 1

The text returns to its beginnings, gathering threads and details from earlier chapters into one, all inclusive rule; that of *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh* - Soul. In the first chapter the evolution of the 10 Sefirot, Breath, Water and Fire, the 22 letters and the 6 directions, was introduced. In the second chapter we read about the 3 Mothers, *Alef*, *Mem* and *Shin*, 5 phonetic families, guttural, palatal, lingual, dental and labial, the spinning and revolving *Galgal* - Wheel and its 231 gates, and the formation of Something from chaos. In the third chapter *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh* - Soul were explained at length, the letters *Alef*, *Mem* and *Shin*, and how they manifest as integral parts of the space, time and the human body. In the fourth chapter we read about the 7 double

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(7)

letters and their integration in *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh*. In the fifth chapter the 12 simple letters were examined, and their integration in *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh*. In this, the sixth chapter the text reexamines the basics in order to present the essentials again in a clearer light, to shine as one, integrated whole. In this first Mishna of the chapter the text articulates the essential teaching of chapters 3, 4 and 5; mentioning the evolution of the *Alef*, *Mem* and *Shin*, and their integration in , heaven, earth, time and the parts of the body from the third chapter; the seven double letters and their connection to the 'seven moving stars' from the fourth chapter; the twelve lines of the diagonal from the fifth chapter. All of them are gathered and included within the three main categories, *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh*.

## פתיחה למשנה א'

חוזר לראש כדי לכלול כל הפרטים שנאמרו עד כאן בפרקים הקדמים תוך כלל גדול המכיל כל הספר, היינו עולם שנה נפש. בפרק ראשון הוסבר השתלשלות הספירות, הכוונים, רוח מים ואש, כ"צ אותיות בכלל, ושש קלאות וכו'. בפרק שני נתבאר שלש אמות אל"ף מ"ם שי"ן, חמשה מולאות הפה בגרון, חיד, לשון, שניים, ושפתים. וקביעת האותיות בגלגל המתגלגל ומתהפך פנים ואחור ומהות רל"א שערים, וילירת ממש מתהו וכו'. בפרק שלישי נתבאר ענין עולם שנה נפש, אותיות אמ"ש בחלקי הגוף, בשמים וארץ, ובתקופות השנה. בפרק רביעי נתבאר שבעה אותיות כפולות וכחס בעולם שנה נפש. בפרק חמישי נתבאר י"צ אותיות פשוטות וכחס בעולם שנה נפש. בפרק ששי חוזר ומקיף על הפנקס כלו להכליל כל הפרטים לעסיסם בעששית שיאירו כולם כאחת. צמשנתנו הראשונה בפרק מזכיר תוכן שלשה פרקים שלישי רביעי וחמישי, משל פרק שלישי ששם נתבארו תולדות האותיות אמ"ש בחלקי הגוף, בשמים וארץ, ובתקופות השנה וכו'. משל פרק רביעי ששם נתבארו שבעה אותיות כפולות ולצאות ש"ס חכ"ל וכו'. בפרק חמישי ששם נתבארו י"צ גבולי אלכסון וכו'. כולם נכללים תוך שלשה, עולם שנה נפש.

## Mishna 1

**Three fathers and their offspring; Seven subjugators and their hosts; Twelve diagonal lines, and proof of it all are the three trustworthy witnesses, *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh* - Soul.**

## משנה א'

<sup>1</sup>שלשה<sup>2</sup> אבות<sup>3</sup> ותולדותיהם,<sup>4</sup> ושבעה<sup>5</sup> כובשין<sup>6</sup> ושבועה<sup>7</sup> אלכסונין.<sup>8</sup> וראיה לדבר עדים נאמנים<sup>8</sup> עולם שנה

1. שלשה: אויר ורויה וגויה מן הרוח. שמים וחום וראש מן האש. ארץ וקור וצטן מן המים. כדאיתא בפרק ג'.

**Three:** Air, saturation and thorax from *Ruach* - Breath. Heaven, heat and the head from Fire. Earth, cold and abdomen from Water, as we read in Ch. III.

2. אבות: היינו דבר שיאל מן הכח אל הפועל. כי האמות אמ"ש הן רוח ומים ואש, ומהן ילאו האצות אל הפועל. ועיין לעיל פרק ג' משנה ב'. וגם פירושו אצות לשון רגונות, אהבה מן הרוח, חשק מן המים, התלהבות מן האש.

**Fathers:** This refers to things have already passed from the potential to the actual. The 3 Mother letters, *Alef*, *Mem* and *Shin*, *Ruach* - Breath, Water and Fire produced 3 Fathers. See Ch. III. Mishna 2. Fathers also refers to 3 desires, love from *Ruach* - Breath, lust from Water, and passion from Fire.

3. ותולדותיהם: (צ"ק 3) מדקתני אצות מכלל דאיכא תולדות ע"כ. ועיין לעיל פרק ב' משנה א' (ד"ה אמות). וכשיולאים אל הפועל הן דביקות מן המים, תקיפות מן האש, כוונה מן הרוח.

**Their offspring:** (Talmud, Bava Kama 2a) If the text mentions fathers, we can infer offspring. See Ch. II. Mishna 1 (cit. loc. Mothers) When they pass from potential to actual they become *Kavanah* - Mindfulness from *Ruach* - Breath, *Dveikut* - Cleaving from Water, and *Tekifut* - Resolve from Fire.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ה)

4. ושבועה כובשין: ויסודו (בראשית א' כ"ח) פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה וגו'. ואיכא פלוגתא בש"ס (יצמות ס"ה) רבן ור' יוחנן בן זרוקא, ומשמע דרבן דרשי וכבשה חסר וי"ו דייקי שהאיש מלאוה על פריה ורביה, ור' יוחנן בן זרוקא דריש האיש כובש הנקבה שלא תהא יאנית אבל שיהיה מלאויה על פו"ר. א"כ ז' כובשין משמען לא על השבעה לדקיות האמורות לעיל בפרק ד', אלא על הז' תכונות עלמן, שיסודן חיים, שלום, חכמה, עושר, חן, זרע, ממשלה. א.) צחי' אסתר המלכה שהביאה גאולה לעולם צביאתה למלך דייקא, על ידי אמונתה אמונה פשוטה, בהקצ"ה וצמרדכי צחי' תלמיד חכם. (פרק ד' פתיחה למשנה ה') ב.) צחי' רבקה אמנו שעששה פשרה בין מדת חן למדת רחמים צחי' עשו ויעקב כדי שתהא תקומה ליעקב בעולם הזה. (שם פתיחה למשנה ו') ג.) צחי' יוכבד סוד החכמה והאולה שתיקנה הפגם בזיווג זכר ונקבה שנעשה ע"י פירוד לצבות בין אדם וחיה. (שם פתיחה למשנה ז') ד.) צחי' רות שנשארה בשמחה של דביקות אפילו צמיתה ותיקנה אכילתה מעץ הדעת שגרמה מיתה. (שם פתיחה למשנה ח') ה.) צחי' תמר שעשתה שלום בין יר' טוב ליר' הרע. (שם פתיחה למשנה ט') ו.) צחי' לאה אמנו שהאמינה שכל מה שיעבר עליה אפילו ממה שהולך דרך הטבע ועולם כמנהגו נוהג, הכל בהשגחה פרטית מדויקת ממנו ית', ושחין ייאוש כלל ושפער לתקן את העבר ואפילו הזדונות ישעו זכויות. (שם פתיחה למשנה י') ז.) צחי' רחל שמלומדת ללקוט נאצות קדושות מנין האומות וכל עושר ודבר טוב שזריך לבוא לכלל ישראל, להכיר מה שכדאי לנו ומה שאינו שייכת לנו. (שם פתיחה למשנה י"א)

**Seven subjugators:** Its source is the verse, (Gen. 1:28) "Be fruitful and multiply, fill the earth, and subdue it." There is a disagreement discussed in the Talmud, (Yebamoth 65a) between the sages and R. Yochanan b. Broka. It appears that the sages used the verse to derive the law that a man is obliged to have children, to be fruitful and multiply, but a woman is not similarly obligated. they derive it from the fact that the word - וכבשה - *V'chib'shu'ba* - Subdue It is written without the - ו - *Vav* - vowel sound inside the word. R. Yochanan b. Broka uses the word to teach that 'It is the man's way to subdue and the woman to be subdued.' in his opinion the obligation to have children applies equally to both man and woman. Understanding the concept of the 7 subjugators in light of this Talmudic discussion, we have to say that it does not refer to the seven women enumerated in the fourth chapter, but rather, to the seven characteristics, Life, Peace, Wisdom, Wealth, Grace, Seed and Dominion, that are being referred to here as subjugators. 1.) Dominion represented by Esther who used it to bring salvation to the world by coming to the king, with the pure and simple faith she showed in God and in Mordechai the *Talmid Chacham* - Scholar. (Ch. IV. Pref to Mishna 5) 2.) Grace represented by Rebecca who mediated between Grace and Compassion between Esau and Jacob in order that Jacob be able to withstand the historical forces arrayed against him. (ibid. Pref to Mishna 6) 3.) Wisdom represented by Jocheved who fixed the wound done to intimacy between men and women caused by eating of the Tree of Knowledge of Good and Evil and the subsequent estrangement of Adam from Eve. (ibid. Pref to Mishna 7) 4.) Life represented by Ruth who maintained all her spiritual joy, even with through her own death, thus fixing the damage to Life caused by eating from the Tree of Knowledge of Good and Evil. (ibid. Pref to Mishna 8) 5.) Peace represented by Tamar who made peace between the Good and Evil Desires. (ibid. Pref to Mishna 9) 6.) Seed represented by Leah who believed that everything happening to her, even when events were taking their natural course, was all divine providence. She realized that everything happens at God's will, therefore everything is fixable, even deliberate wickedness can be redeemed and made good. (ibid. Pref to Mishna 10) 7.) Wealth represented by Rachel who was proficient at gathering holy sparks from where they were exiled, and assimilating them into Israel, recognizing what has value and what does not.

5. וצבאותיהן: לכל אחת יום בשבוע, כוכב משבע כוכבי לכת, ושער משבע שערים בראש האדם. וכשיואלים אל הפועל הנה בג' תולדות שילאו מן האצות, היינו צחי' תקיפות ודביקות וכוונה, מחזקים ומגדשים תוך הז' צחי' של הכוכבים. כגון יוכבד שעל ידי התקיפות והדביקות שבה תיקנה פירוד לצבות שבין אדם וחיה חכמה. וכגון רחל אמנו על ידי הכוונה והתקיפות שבה תיקנה כל הנאצות שנפלו בקליפה צחי' עושר. וכגון רות על ידי הדביקות והכוונה והתקיפות שבה תיקנה מיתה ועלז ומרירות צחי' חיים.

**Their hosts:** To each one of them, a day of the week, one of the seven 'moving stars' and one of the orifices in the face. When they go from being potential and are actualized, then the offspring, *Tekijfut* - Resolve, *Deveikut* - Cleaving, and *Kavanah* - Mindfulness, strengthen and fill the seven characteristics of the seven stars. E.g. Jocheved, with her longing and resolution, fixed the split which had occurred in the intimacy between Adam and Eve, at the level of *Chokhma* - Wisdom. Rachel, with her mindfulness and resolve fixed all the sparks which had fallen into the *Klippah* - Husks at the level of wealth. Ruth, with her cleaving, her mindfulness and resolve fixed death, sadness and bitterness, at the level of life.

6. ושנים עשר גבולי אלכסונין: א.) צחי' יהודה שאינו משגיח לחכמה וציונה. אלא אלמעלה מדברי תורה, והיא התשוקה לאחרית דבר הגנוז תוך המחשבה תחילה. (פרק ה' פתיחה למשנה ה') ב.) צחי' יששכר והיא התשוקה לדברי תורה חדשים ודרכי עבודה עוד לא נדרכו בהם כף רגל איש. (שם פתיחה למשנה ו') ג.) צחי' זבולון והיא התשוקה לחיים צלי שום יראת הדמיון לבטחון שהיא למעלה מהטבע למעלה מכל היראות. (שם פתיחה למשנה ז') ד.) צחי' ראובן והיא התשוקה להתצודדות להיות מיושבי אוהלים לשבת בשלוה צלי ערדות ועסקי עולם הזה. (שם פתיחה למשנה ח') ה.) צחי' שמעון והיא התשוקה לשתיקה שהיא למעלה מהמחשבה והיא פנימיות דמלכות צחי' התקשרות בהרצון הפשוט. (שם פתיחה למשנה ט') ו.) צחי' גד והיא התשוקה להסבלנות ולהסתפקות במיעוט צחי' עקב שהיא עיקצתה דמשיחא. (שם פתיחה למשנה י')

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(1)

ז) צחי' יוסף והיא התשוקה להרבות כבוד שמים בעולם שהיה השראת השכינה למטה מי'. (שם פתיחה למשנה י"א) ת) צחי' לוי והיא התשוקה לחיים מזוררים בלי להכנס לספיקות ולנשות מעשים שזריכים אח"כ צירורים. (שם פתיחה למשנה י"ב) ע) צחי' בנימין והיא התשוקה להטיב לבני ישראל להיות אושפיזיכנא לשכינה. (שם פתיחה למשנה י"ג) י) צחי' דן והיא התשוקה לתקיפות ולבהיות תמיד עומד מוכן לדין בצנחון שהשי"ת יעזרו ללאת זכאי צדין. (שם פתיחה למשנה י"ד) י"א) צחי' אשר והיא התשוקה להרחבה והתגלות והתפשטות האור והשפע בדציקות וקירוב לשורשו בו ית'. (שם פתיחה למשנה ט"ו) י"ב) צחי' נפתלי והיא התשוקה לזוהתא ואיגוד אס שאר אחיו ביחוד ודציקות גמור. (שם פתיחה למשנה ט"ז) והנה הי"צ אלכסונין הן התפשטות בג' צחי' דציקות ותקיפות וכוונה ותולדותיהן, ע"י הז' צחי' חן, חכמה, חיים, שלום, זרע, עושר, שלום, ממשלה ותולדותיהן.

**Twelve diagonal lines:** 1.) representing Judah who does not make decisions based on *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding, but begins higher than the Torah, where there is longing to know the secrets hidden before the first thought. (Ch. V. preface to Mishna 5) 2.) representing Issachar who has the longing for fresh Torah and paths of worship never previously explored. (ibid. preface to Mishna 6) 3.) representing Zebulun who longs for life untainted by fear of illusions, for faith above all sorts of fears. (ibid. preface to Mishna 7) 4.) representing Reuben who longs for solitude, to dwell in tents of study, in serenity, without having to deal with this world. (ibid. preface to Mishna 8) 5.) representing Simeon who longs for silence beyond thinking, for the internal landscape of *Malkebut* - Sovereignty, for the connection to the Simple Desire. (ibid. preface to Mishna 9) 6.) representing Gad who longs for suffering, patience and forbearance, to make do with the minimum, at the level of the heel which is the Heel of the Messiah. (ibid. preface to Mishna 10) 7.) representing Joseph who longs to enlarge the Glory of Heaven in this world, to bring about the dwelling of the *Shechinah* on earth. (ibid. preface to Mishna 11) 8.) representing Levi who longs for clarity and a life without doubts and without having to do things which later require clarification. (ibid. preface to Mishna 12) 9.) representing Benjamin who longs to do good on behalf of Israel, to host the *Shechinah*. (ibid. preface to Mishna 13) 10.) representing Dan who longs for boldness, always to stand ready for judgment, in the certainty that God is his advocate in Justice. (ibid. preface to Mishna 14) 11.) representing Asher who longs for ease and expansion and the revelation of Light and abundance by cleaving to his source in God. (ibid. preface to Mishna 15) 12.) representing Naftali who longs for connection and unity with his brothers as one unit. (ibid. preface to Mishna 16) These 12 diagonals represent the spreading of the 3 characteristics, *Tekifut* - Resolve, *Deveikut* - Cleaving, and *Kavanah* - Mindfulness, through the 7 characteristics of Grace, Wisdom, Life, Peace, Seed, Wealth and Dominion, and their offspring.

7. וראיה לדבר: ולא כמו שכתב לעיל (פרק צ' משנה ד' - ו') ולקמן (משנה ג') וסימן לדבר. וראיה לדבר פירושו שיש הכרעה מכריח, כמו ששנו חז"ל הרבה פעמים בש"ס ואע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר וכו'. ובסוף פרק ה' (משנה י"ט) כתב שיש עדים נאמנים ושלשה הם שמעידים על הא"ל שהוא אחד ואין שני לו, והשלשה עדים הם עולם נפש שנה, והסדרנו שהם בג' ספרים הנזכרים בפרק א' משנה א', צחי' בעבר והכוח והעתיד. וכאן במשנתנו אומר שיש ג' אצות ותולדותיהן, ז' כובשין ותולדותיהן, י"ב גבולי אלכסונין, וראיה לדבר הם אותם ג' עדים נאמנים שהעידו למעלה על אחדותו ית', יעידו ג"כ על הג' והז' והי"ב. וחסר ביאור למה צריכים עדות וראיה על שיש ג' צחי' חוץ הז', וג' פעמים ז' צחי' חוץ הי"ב, אלא מפני שיש להכחיש הדבר לאמר שאיננו כן. שאפשר לאמר לדוגמא כגון צחי' לוי שהיה לו התשוקה לחיים מזוררים בלי להכנס לספיקות, שזכר לו משום שחסר לו תקיפות ועושה. או לדוגמא כגון צחי' בנימין שהיה לו התשוקה לסבלנות ולהסתפקות צמיעות, אפשר לאמר שזכר לו משום שחסר לו תקיפות וחכמה. או לדוגמא כגון צחי' דן והיא התשוקה לתקיפות ולבהיות תמיד עומד מוכן לדין, אפשר לאמר שזכר לו משום שחסר לו דציקות ושלום. וכן כולם, לפיכך מביא ראיה לדבר.

**Proof of it:** The text does not use the expression, an indicator of this, as in Ch. II. Mishna 4, ibid. 5 and Ch. VI. Mishna 3. Proof of something indicates an arbiter or determinant, as we read often in the Talmud, 'Although we have no proof of X, there is an indicator that it is so.' At the end of the fifth chapter the text told us there exist trustworthy witnesses to E"l - God, that He is One and has no second; that the three witnesses are *Olam* - World, *Shana* - Year, and *Nefesh* - Soul. We have talked about them and described them as the three books mentioned in the first Mishna of Sefer Yetzira, referring to past, present and future. Here in our Mishna there are 3 Fathers and their offspring, 7 Subjugators and their hosts, 12 Diagonal Lines, evidence of which are the same three, *Olam* - World, *Shana* - Year, and *Nefesh* - Soul who testified above to God's Oneness; they also testify to 3 and 7 and 12. What needs explaining is why we need trustworthy witnesses that there exist 3 levels inside the 7, and 3 x 7 levels inside the 12? Unless it were possible to deny it, in which case proof is required. E.g. It was possible to argue that Levi's desire for a life of clarity without gray areas comes from a lack of *Tekifut* - Resolve and Wealth in him. Or that Gad's desire for patience and forbearance and satisfaction with the minimum comes from his lack of *Tekifut* - Resolve and Wisdom. Or that Dan's need for boldness and constant preparedness for judgment comes from his lack of *Deveikut* - Cleaving and Peace. And so on. All of them could be read in a negative way, therefore the Mishna bring as proof, the same trustworthy witnesses who testify to God's Oneness. Because the 3 and the 7 and the 12 are nothing but the expansiveness of God, who remains One throughout.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(1)

נפש.

8. עולם שנה ונפש: שעל המצב הראשון אין קשר ציניהם, כי מה השייכות בין ירח סיון ורגל שמאל, או בין כוכב מאדים לאות דל"ת, או בין יום השבת לפה בנפש האדם. אלא וודאי יש רשת ארוגה ומטווה בעולם שנה ונפש והיא רלונו ית' הפשוט והמתפשט בכל תפוזות הצריחה להדק ולקשר כל דבר בעולם דבר אל דבר. כן בדיוק צחי' הי"צ גבולים שהם תכונת י"צ שבצעי י"ה, צחי' כנסת ישראל, אשר מי כעמך גוי אחד בארץ, ואשר אומר עליהם (מלאכי ג' ו') כי אני יהו"ה לא שניתי ואחם בני יעקב לא כליחם, וגוי' שהי"צ צחי' הם כבר בלתי גבולים כי הם בעלמם הגבולים נמתחים והולכים עד אין סוף.

**Olam - World, Shana - Year, and Nefesh - Soul:** At first glance there might not appear to be a connection between them, for what connection is there between the month of Sivan and the left leg, or between Mars and the letter *Dalet*, or between the Sabbath day and the mouth of a person? Obviously there is a vast network connecting the fabric of Space, Time and the Soul comprising God's Simple Desire which spreads through and pervades all of Creation, tying everything in the universe to everything else. Precisely so, the 12 diagonals which represent the 12 characteristics of the Tribes of Israel, the level of *K'nesset Israel*, at the level of, (II Sam. 7:3) "And who is like Your people Israel, one nation on earth?" and about whom God says, (Malachi 3:1) "Because I am God, I have not changed, and you Sons of Jacob are not destroyed." Because the 12 characteristics are infinite diagonal lines representing the ever expanding horizons of space.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ח)

## Preface to Mishna 2

The text returns to examine the first and second chapters. It mentions the 10 Sephirot we encountered in the first chapter, and the nature of the 22 letters we encountered in the second chapter, combining them in their source above *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh* - Soul, in *Teli*, *Galgal* and *Lev*. The chief question the Mishna is coming to answer is how the entire panoply of events from Genesis is spun and woven and knotted together, so that there exists nothing in *Nefesh* - Soul not connected to *Olam* - World and *Shana* - Year; that there is nothing in the *Olam* - World not connected to *Shana* - Year and - Soul. The Mishna provides the answer, that the witnesses themselves, i.e. *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh* - Soul have rhythm and resonance, that each of the three of them is spun and woven into a web of susceptibility and sensitivity to the vibrations of the other two. (I suspect that some error may have crept into our version in the text of this Mishna. It is difficult to understand or reconcile without amending it.)

### פתיחה למשנה ב'

חוזר על פרק ראשון ושני, ומזכיר משל פרק ראשון ששם הוסבר העשר ספירות וכו'. ומשל פרק שני ששם נתבאר מהות הכ"צ אותיות וכו'. וכולל בשורשם למעלה מעולם שנה נפש דהיינו בתלי גלגל ולג. ועיקר השאלה שצא משנה זו לתרץ היא איך כל מאורע וכל נצרה וכל מעשה שמצד השמאלית מקושר ומטווה עד שאין כל דבר צנפש שאיננה מקושר בעולם ושנה, ואין דבר בעולם שאינו מקושר צנפש ושנה וכו'. ומתן שהעדים עלמם, דהיינו עולם שנה נפש יש להם מקצב ותאודה וששלתן מטוות ונארגות צרגישות לריטוט שתי חזרותיה. (ונלע"ד שנתצטשו הגירסאות וקשה לקיימו בדיוק כמו שהיא)

## Mishna 2

He halved the witnesses, in the rule of ten, three, seven and twelve constellations and functionaries, in *Teli* - Quiver, *Galgal* - Wheel and *Lev* - Heart.

### משנה ב'

<sup>9</sup> חיצה <sup>10</sup> את העדים, <sup>11</sup> חק <sup>12</sup> עשרה <sup>13</sup> שלשה <sup>14</sup> ושבעה <sup>15</sup> וי"ב מזלות ופקידין <sup>16</sup> בתלי גלגל ולב.

9. חיצה: כד"א (בראשית ל"ב ז') ויחץ את העם אשר אתו וכו' לשני מחנות וגו'. ולאו פירושו שמדד אותם שישתוו החלוקין, וגם אינו מוכרח שהיה דווקא לשנים, דהא גבי יעקב נראה ששייר את הילדים אללו והיו כעין שלש מחנות, (עיי' העמק דבר סס). וגם איתא במדרש (בראשית רבא נ"ו ה') בשעה ששלח אבינו אברהם את ידו ליקח את המאכלת לשחוט את בנו זכו מלאכי השרת ה"ד (ישעיה ל"ג) הן ארזלים לעקו חוזה וגו', מהו חוזה רבי עזריה אמר חוזה [חלה כתיב] חילה הוא צריה למיכס ית צריה, ע"כ. והוי חילה לשון זרות ושנוי, ולאו דווקא לשון מחלה על מחלה. ומשמעות המשנה כשאומר חילה את העדים לאו לדייק שחילה אותם הקצ"ה לשנים, אע"פ שיש צחי' זו ג"כ. כי יש צחי' עולם הזה ויש צחי' עולם הבא, אבל איננו שוות זו לזו לא בערכם ולא במהותם ולא בשום פנים. וצנפה יש צחי' צריחת העולם בניסן וצריחת העולם צתשרי ושנייהם דצרי אלה"ם חיים, צחי' (דצרים י"א י"ב) מראשית השנה ועד אחרית שנה, שאם השנה נעוץ סופה צתחלתה כמו גלגל א"כ היינו תחלת השנה היינו אחרית השנה. אלא שיש צחי' מחלית השנה. ומה משמע חילה לשון זרות, אלא שיש צחי' זרות והשתנות ביחסיו אליו ית' כי בניסן נגאלנו והנה אנחנו כמו בניסן קטנים וקוקים לחינוך ומתן תורה. וצמשך השנה גדלים ומתצברים עד שמגיעים לפרק ומתיחסים לו יתצרך צחי' אני לדודי ודודי לי, ומקדש אותנו ע"י חופה וקידושין משך חודש תשרי וחזור מראש צהקנות היחוס בניסן עוד הפעם. וצנפש יש ג"כ צחי' זכר וצחי' נקבה שאינם שוות זו לזו כמו שמצואר כל הענין הביאור כפרה עלי שמיעטתי את הירח וכו', ואפילו צארות נפש עלמא יש שתי צחי' אל.

**Halved:** As it is written, (Gen 32:7) "He halved the all the people who were with him ... into two camps." It does not mean that he measured or counted and divided them exactly to make equal halves. It does not even necessarily mean into two camps, for we find that Jacob kept the children with him, forming essentially what was a third camp. (*Ha'amek Danar* ibid.) We read in the Midrash, (Gen Rabbah 56:5) 'When Abraham stretched out his hand for the knife wherewith to slaughter his son, the angels started crying, as it is written, (Isa. 33:7) "Behold the mighty ones cry outside." Why outside? R. Azaria says, 'because The word, - חוצה - *Chutzá* - Outside, is actually written - חצה - *Chatza*, and may be read - חיצה - *Chitza* - Less Than. The angels cried, '*Chitza* - Unnatural', it being strange and not normal for a person to slaughter his own son.' So the word - חיצה - *Chitza* - in our Mishna does not have to be read to mean precisely halved. When the text says 'He halved the witnesses.' it does not strictly mean that God divided them into two, although this meaning is also present. The chief meaning, though, is strangeness. In *Olam* - World, there exists division between this world and the World to Come, but the two are not by any means equal in value or



# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(2)

essence, at all. Compared to one, the other is strange. Similarly, in *Shana* - Year, we have a concept of Creation in the month of Nisan, and Creation in the month of Tishrei, and both are correct, for both are words of the Living God. The Torah tells us that God watches the land, (Deut. 11:12) 'From the beginning of the year to the end of the year.' Now, if the end is tucked into the beginning like a wheel, it's hard to see the extent of the watch as the end and beginning are identical. But if we understand there is such a thing as half the year, but in addition there is the strangeness of the two parts of the year to one another. The strangeness is in our relationship with God. In Nisan we are redeemed and God carries us like a father carrying an infant. We need education and nurture. As the year progresses we grow and our relationship with God changes. We move from being children to become adults. The *Notarikon* for the month of Elul is the phrase, (Cant. 6:3) - אני לדודי ודודי לי - *Ani L'Dodi V'Dodi Li* - I Am My Beloved's And My Beloved Is Mine. During the month of Tishri, God betroths and marries us with *Chupah V'Kidushin*. And the cycle begins again with our childishness with the month of Nisan. In *Nefesh* - Soul there exists the division into Male and Female, but the two are not, by any means, equal, as was explained in the discussion of the concept of, 'Bring an atonement for Me for diminishing the moon.' (Ch. III. Mishna 3-4) Within each of us, in our soul we have 'halves' of male and female, that are unequal.

10. את העדים: אע"פ שהכסברו איך העבר והכוה והעתידי מתאחדים בספר וספר וספור (פרק ה' משנה י"ט) עכ"ל לא מוסבר איך נארגו יחד עולם שנה נפש וכל בחינותיהם כהתפשטותם צפרכי הספר.


**Witnesses:** Although, as we have explained, the past, present and future are united within the three books of chronicle, account and narrative, (Ch. V. Mishna 19) nonetheless we have still not explained how *Olam* - World, *Shana* - Year, and *Nefesh* - Soul and all their facets - as they have spread out through the chapters of *Sefer Yetzira* - are woven together.

11. חק: עיין לעיל (פרק ה' משנה א' ד"ה חקק, וע"ע שם משנה ט' ד"ה חקק) ושם מובאר שהחיקה בחי' ספיי מלכות. ופיי' לחרון חריליס דדבר כמו כתיבה על לוח אבן, באופן שליוור החיקה מאוד חשוב ומדוקדק, וכאן פירושו שמאוד מדוקדק ורגיש הרשת שבין כל דבר בעולם שנה נפש. ולשלתן רגישות עדינה לקצב של ג' וז' וי' וי"ב.

**Rule:** See above, (Ch. I. Mishna 1 cit. loc. Carved. see ibid. Mishna 9 cit. loc Carved) where it was explained how carving always describes a very exact process associated with the Sefhira of *Malkhut* - Sovereignty. Carving something like writing on a tablet of stone requires precision, because the carving is what is going to be read in the future. Here in our Mishna we are referring to the sensitivity of the network of connections between everything in *Olam* - World, *Shana* - Year, and *Nefesh* - Soul. Among the three of them is a very fine tuning to the rhythms of 3, 7, 10 and 12.

12. עשרה: היינו העשר ספירות כמו שמוסבר לעיל (פרק ה' משנה ז') חמש נגד חמש עי"ש. מלך אחד כתר, חכמה, חסד, תפארת, נחם, והם הנקראים ה' חסדים. ומלך אחד זינה, גבורה, הוד, יסוד, מלכות, והם הנקראים ה' גבורות. וגם העשרת הדברות חקוקים על שני לוחות האבן ג"כ נקראים לוחות העדות לוחות הברית, (שמות ל"א י"ח) ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו צהר סיני שני לוחות העדות לוחות אבן כתבים באצבע אלהי"ם וגו'.


**Ten:** These are the ten Sefhirot described above, (Ch. I. Mishna 2) as being five opposite five. *Keter* - Crown, *Chokhma* - Wisdom, *Hesed* - Lovingkindness, *Tifferet* - Glory and *Netzach* - Victory comprise what are known as the 5 *Hasadim* - Lovingkindnesses. On the other hand there are *Binah* - Understanding, *Gevurah* - Might, *Hod* - Beauty, *Yesod* - Fundament and *Malkhut* - Sovereignty comprising the 5 *Gevurot* - Constrictions. Correspondingly, there are 10 Commandments inscribed on stone in two sets of 5. They are also known as Tablets of Testimony, Tablets of Covenant. As it is written, (Ex. 31:18) "And [God] gave Moses, when He had finished talking to him on Mount Sinai, two tablets of testimony, tablets of stone written with the finger of God."

13. שלשה: כדפרשנו במשנה הקדם ששלשתן נחלקו עולם, שנה, ונפש. וגם האותיות אמ"ש נחלקו. שלרוח יש שתי בחי' רוח, ורוח מרוח, כדלעיל (פרק ה' משנה ח', ושם ט' ד"ה רוח מרוח) והוא סוד הנשיקין כמבואר. והוא סוד האל"ף שנתלקת לשני יודי"ן ושני וי"ן כזו . ולמים יש שתי בחי' מים עליונים ומים תחתונים. והוא סוד המ"ם פתוחה ומ"ם סתומה. ולאש יש שתי בחי' אש שחורה ואש לבנה כדאיתא בירושלמי (שקלים כ"ה): ר"פ צס"ל התורה שנתן לו הקב"ה למשה נתנה לו אש לבנה חרותה באש שחורה, ע"כ. וזו סוד השי"ן שעל גבי תפילין של ראש, שי"ן דתלת רישין ודארבע רישין, חד בחי' אש לבנה וחד בחי' אש שחורה.

**Three:** As was explained in the previous Mishna, three of them are split, *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh* - Soul, and the three letters, *Alef*, *Mem* and *Shin* are also split. Ruach, as we read, is split into two, *Ruach* - Breath

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(c)

proper, and *Ruach Me'Ruach* - Breath from Breath, (Ch. I. Mishna 8, ibid 9 cit. loc. Breath from Breath) in the mystery of the kisses, as was explained. This is the secret of the letter *Alef*, which is split down the middle, comprising two *Yods* and two *Vavs* thus, . (The *Gematria* - Numerical value of the *Alef* written thus is 32) Water is split into two, the upper waters and the lower waters, corresponding to the two forms of the *Mem*, - מ - Open *Mem* and - ם - Closed *Mem*. Fire has two aspects, Black Fire and White Fire, as we read in the Palestinian Talmud, (Shekalim 25b) R. Pappa in the name of R. Shimon b. Lakish says, 'The Torah God gave Moses was carved on white fire with black fire.' This is the secret of the letter - ש - *Shin* carved onto the Tefillin of the Head. On one side the *Shin* has three heads, on the other it has four heads, one represents white fire, the other black fire.

14. ושבעה: שבע כפולות נחלקין כפשוטן קשה ורפה, וגם נחלקין לגי' א' ג'.

**Seven:** Seven doubles split naturally into their two pronounciations, hard and soft. They can also be split 3:1:3.

15. וי"ב מזלות ופקידין: נחלקין עלאין ותתאין. כדאיתא במדרש (בראשית רבה י' ו') א"ר סימון אין לך כל עשז ועשז שאין לו מזל ברקיע שמכה אותו ואומר לו גדל ע"כ. ונחלקין גי' ג' ג' ג', ודי' ד' ד' ד', וי' ו'.

**Twelve constellations and functionaries:** Divided among upper and lower, as we read in the Midrash, (Gen. Rabba 10:6) R. Simon said, 'You can't find a single blade of grass anywhere that does not have a corresponding *Mazal* - Destiny in heaven, hitting it and urging it to grow.' They can be split, 3:3:3:3, 4:4:4 and 6:6.

16. תלי גלגל ולב: הם שורש עולם שנה נפש. ויבואר לקמן במשנה ד'.

**Teli - Quiver, Galgal - Wheel and Lev - Heart:** These are the roots of *Olam* - World, *Shana* - Year, and *Nefesh* - Soul, as will be discussed in Mishna 4.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(\*)

## Preface to Mishna 3

The text returns to examine a detail from the first chapter, in particular, how the original three elements, Fire, Water and Air remain embedded in one another. In order to express disagreement with the philosophers and naturalists who, at that time, were arguing that the basic natural elements, (whether 3 or 4) are irreconcilably separate and distinct entities, which may be combined into various compounds according to certain formulae, but can never be recombined in a way so as to become what they were before moving from the potential to actuality.

### פתיחה למשנה ג'

חוזר על פרק ראשון צפרט ומסביר איך שאפילו האש והמים והרוח שהם בג' נפרדים הראשונים עוד נכללים זה בזה. להוליא מידי המתפלספים וחכמי הטבע שצימיו שאמרו שהיסודות (או שלש או ארבע) נפרדות הן זו מזו לגמרי ובהחלט, וש אפשר להרכיב אותן ולצרפן זו בזו, אבל לא לאחד אותן כמו שהיו קודם יליאתן לחזן מן הכח לא הפועל.

## Mishna 3

**Three; Fire, Water and Air; Fire above, Water below and Air in between. An indicator of this is the way Fire carries Water.**

### משנה ג'

<sup>17</sup>שלושה אש ומים ורוח, <sup>18</sup>אש למעלה ומים למטה ורוח בנתיים, <sup>19</sup>וסימן לדבר <sup>20</sup>שהאש נושאה את המים.

17. שלושה אש ומים ורוח: הסדר הופך צדיוק להדגיש הענין שצבע הספר חוזר מן האחרון אל הראשון. ועיין לעיל (פתיחה לפרק א' משנה ט') שם הסברנו איך כשאדם נופח לתוך שלפוחית או צלון נשימתו מתחלקת לשלושה קטעים. חום הצל פיו עולה למעלה צחי' אש, אידיס וטפוי מים מתקצבים ושקועים למטה צחי' מים, והרוח מתפשט וממלא וממליא חלל מרחיב והולך. כן עשה הקב"ה כביכול הוליא צנשימה הצל מפיו והמליא שלש רוח מים ואש כמבואר באריכות צפרק ראשון.

**Three; Fire, Water and Air:** Their order is exactly reversed to emphasize that author is moving backwards from end to beginning. Above, (Ch. I. Mishna 9) we explained how when someone blows into a balloon their breath separates into three sections. Heat rises; representing Fire. Vapor and small droplets gather and settle at the bottom; representing Water. Breath spreads outward to fill the volume of the balloon; representing Air. This describes the process whereby God, so to speak, breathed outward from His mouth, creating thereby *Ruach* - Air, *Mayim* - Water and *Es* - Fire, as is explained at length in the first chapter.

18. אש למעלה ומים למטה ורוח בנתיים: והיה הוב אמינא לאמר שנפרדו בהחלט, כל אחד על מקומו.

**Fire above, Water below and Air in between:** There was sufficient evidence to suggest that they are irretrievably and irreconcilably separated into distinct and elemental entities.

19. וסימן לדבר: שהרי הוא כשאמרתי שצכלל לא נפרדו זו מזו.

**An indicator of this:** That in fact they are never truly separated.

20. שהאש נושאת את המים: שאם תחמם את המים על ידי האש עוד תגדל הניפוח עד שאם יכניסו מספיק חום תוך המים יתפוללו ויראה לעין שאין שום חילוק צעלם בין החומר של המים לעלם חומר חום האש, ואפילו צין שניהם לעלם מקום חלל העולם אין שום הפרש, כמו שידוע ונתצבר היום על ידי המחקר  $E = mc^2$ . ופירושו שחומר של דבר חומרי הוא צעלם רק מדת הכח עמון צחובה. וכל כח אנרגיה אינה אלא מדת חומר דבר חומרי ושניהם שוים והיינו הך. וכן ענין מה שקוראים צעלי המחקר והחשבון ספייס־טיים שמשום שכל דבר שצעולם מקושר צרשת צכל דבר אחר, ובין כל דבר ודבר יש משך זמן, כמו שדרשו חז"ל מהלך הרקיע חמש מאות שנה וכו', וזמן שיקח האור לצוא מן השמש אינה כמשך הזמן שיקח אור לצא מן הירח, ושני האורות מהירות שוות זו לזו, והיא מהירות תנועת האור הידוע ששוב לכל צריה, וצכל מקום, נמצא שהמקום ושטח ורוחק צין דבר לדבר תגדל או תקטן. ובין תצין שצעלם גודל חלל העולם אפשר למודדו צמדת חום, כי החום והחומר והחלל עלם דבר אחד הם. והאש דהיינו החום נושא את החומר כי היינו הך. והחם שמודדים צכל שטח חלל העולם היא היא קול הניפוח של צריאת צעולם שהצברנו צפרק ראשון (פתיחה לפרק א' משנה ט').

**Fire carries Water:** If you heat water with fire it expands. If heated sufficiently, beyond boiling point, (100C) and

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

---

beyond the plasma stage, (12,500C) where the hydrogen and oxygen atoms - from which the molecules of water are made - break down and their energy is released, it may be seen that there is no difference between the physical substance of water and the physical substance of fire. Furthermore, it will be demonstrated that there is no difference between heat and space, because time and space and motion are merely aspects and facets of matter. Matter is heat or energy as has been demonstrated according to the formula  $E=mc^2$ . What it means is that the physical matter of which matter is comprised is really just a manifestation of energy in the form of matter. That all matter has the same energy in potential. That all matter is just a measure of energy and all energy is just a measure of matter. Every measure of energy is just another way of describing its potential matter, and every measure of matter is just another way of describing its potential energy. We find the same obtains with what scientists refer to as Space/Time, because everything is connected in one vast network of interconnectedness; all matter is dependent upon time wherein to move, as the sages noted, (Pesachim 94b) 'The dimension of heaven is 500 years.' And, as we know, the time light takes to travel to Earth from the sun is much greater than the time it takes to travel here from the moon. That both sunlight and moonlight travel at the same speed, which is constant, throughout our universe. For this to happen the way it does, the topography of space has to be flexible, space takes on the shape of the matter moving through it, and vice versa, space measures time and time measure space. Space may also be measured using the background temperature, because heat and space are also interconnected functions of the same phenomenon. Heat, or Fire as it is called in this text, carries, or is identical to matter, called Water in this text; they are one and the same thing. The heat which is measurable throughout the universe as the background noise of 3 Kelvin also represents the inflation of the universe described in the balloon metaphor, (Ch. I. Mishna 9).

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(\*)

## Preface to Mishna 4

It is written, (Gen. 27:3) "Now, please, carry your implements, your quiver and bow and go out to the field and trap me some game." Onkelos translates the word - תליך - *Teli'cha* - Your Sword. Rashi, (ibid.) also translates *Teli* to mean a sword, adding, 'your sword which you are used to having hang.' The Targum attributed to Yonatan translates the word - תליך - *Teli'cha* - Housing For Your Arrows, what we call a quiver. This is also the opinion of most classical commentators. Rashi translates the entire verse in this light, interpreting the phrase, - שא נא - *Sa Na* - Please Sharpen, (rather than, Please Carry) adding proof the following, from the Talmud, (Beitza 28) 'We do not sharpen knives [on stones] but we can be - משיא - *Masi* - Rub One [knife] Against Another.' So Isaac was telling Esau, 'Sharpen your knife and slaughter the game properly. Do not feed me *Nevela* - improperly slaughtered meat.' Now according to those who translate - תליך - *Teli'cha* - Quiver, what necessity was there for Isaac to exhort Esau, - שא נא - *Sa Na* -, he could simply have told him to go out to the field to hunt game? What it means is that Isaac wanted help Esau fix his life and repair the damage he'd done the three divine characteristics, hinted at in the words, 'implements', 'quiver' and 'bow'. - כליך - *Keyleicha* - Vessels hints Esau's capacity for pleasure such as eating and drinking and so forth, as will be explained below. - קשתך - *Kashteicha* - Bow hints at prayer and worship, as we read, (Gen 48:22) "Which I took from the Emorite's hand with - חרבי - *Charbi* - my sword, and - קשתי - *Kashti* - my bow." Onkelos, (ibid.) translates - חרבי - *Charbi* - My Prayers, and - קשתי - *Kashti* - My Entreaties, as will be explained below. Now, Isaac wanted Esau to fix his thinking, this is the meaning of the phrase, 'Sharpen your quiver', hinting at the brain and mind in which one's thoughts are housed, like arrows in a quiver. This hints at something we read in the *Tzetzl Koton* printed in most versions of the book, *Noam Eliemelech* of the rebbe, R. Elimelech of Lyzensk. 'All the time, at any moment when someone is not occupied with Torah, and especially if he is sitting alone in his room, doing nothing, or lying in bed unable to sleep, he should think about the Commandment, (Lev. 22:32) "That I be sanctified inside the Children of Israel, I am God who sanctifies you." He ought to imagine in his mind that there is a tremendous, searing hot flame in front of him, reaching all the way up into the heart of the heavens, and he, because of God's holiness, smashes his natural instinct [for survival] and immolates himself in the conflagration in order to sanctify the Name of God. God takes that thought and connects it with a deed. The result is that he is not sitting or lying idly about, but rather, actively fulfilling the Biblical Commandment.'

### פתיחה למשנה ד'

הנה כתיב (בראשית כ"ז ג') ועתה שא נא כליך ותקשתך ולא השדה ולוודה לי זידה [ז'יד] וגוי'. ותרגם אונקלוס תליך - סיפך ע"כ, וכן פרש"י - חרצך שדרך לתלותה, ע"כ. (והוא מבראשית רבה ס"ה י"ג) ותרגם יונתן תליך - בית גירך ע"כ, ופי' אשפת החינים, וכן פירשו רוב המפרשים. אולם תחלה בפסוק כתיב ועתה שא נא כליך תליך וגוי'. ופרש"י שא נא - לשון השחזה כאותה ששנינו (צ"ל כ"ח) אין משחזין את הסכין אבל משיאה על גבי חצרתה, חדד סכינך ושחוט יפה שלא תאכלני נבלה, ע"כ. ולדברי האומר תליך היינו האשפה מה פי' שא נא לשון השחזה<sup>21</sup>. אלא פי' הענין שצקש יחק להחזיר

21. ספר תולדות אדם פי תולדות, (מוצא בספר קול מצער ח"א - פרשת תולדות) ועתה שא נא כליך ותקשתך ולא השדה ולוודה לי זיד ופירש"י ז"ל, חדוד סכינך ושחוט יפה. יל"ד מה זה תליך ותקשתך, הלא אין שוחטין צקשת, והול"ל תליך לזד. אך נוכל לפרש על דרך זה, דהגה"ק היהודי ז"ע מפרשים, היה מרגל צפומיה תמיד, 'כל המחוצר לטבור הרי הוא כמוהו'. והקשה לו הרבי רבי צונס ז"ע משם, אם כן, לקחה מדת הדין, יתכן זאת שיתדמה ללדיק אשר עזר הצורא צ"ה כל ימיו צמסירות נפש צכל הענינים. וכי צשציל שהוא מחוצר לטבור נעשה טבור כמוהו. והשיב לו היהודי הקדוש ז"ע, שאין זה עול כלל ח"ו. כי להיות מחוצר לטבור, הוא יותר עבודה מלהיות טבור צענמו. עכ"ל וכונתו הוא, על פי הכוונה, כי המדות רעות כשמהפך אותם לטוב ע"י תשובה ומעש"ט, הם כלים לעבודה הצורה ית"ש. ועל ידי זה יוכל לצבא לעבודת השי"ת צשלימות. וממילא, כשעושה כן, הוא צמעלה יתירה. על דרך שאמרו 'צמקום שצעלי תשובה עומדים לדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד'. וידוע, כי עשו היה לו כלים לעבודה השי"ת. והשלשה עזירות שהיה לו ר"ל, ע"ז, ג"ע וש"ד, היה לריך להפוך אותם לטוב. וזה היה כונת יחק אע"ה, 'שא נא תליך', זה ע"ז. כי הוא לשון תלויה, מאמין ואינו מאמין. 'תקשתך', הוא שפיכות דמים, כפשטא. 'ולא השדה', זה ג"ע, כי האשה היא קרקע עולם, וכמו, כי צשדה מלאה, עיי"ש.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(טז)

את עשו למוטצ<sup>22</sup> ויען לו שיתקן ג' מדות בחי' כליך, תליך, וקשתיך. כליך היינו כלים למאכל ומשתה ותענוג וכו' ויתבאר לקמן. קשתך היינו תפלה ועבודה כדאיתא (בראשית מ"ח כ"ג) אשר לקחתי מיד האמרי צהרבי וצקשתי וגו'. ותרגם אונקלוס (ס) די נסיבית מידא דאמוראה צללותי וצבעותי, ע"כ. ויתבאר לקמן. והנה צקש ילחק מעשו שיתקן מחשבותיו, וזה שאמר לו שישחזי תליו היינו המחשבה והמוח שצנפש, שהיא כמו בית גירה היינו האשפה שתלויים בו החיאים. והוא מרמז למה דאיתא צלעטיל קטן ממרן צעל ספה"ק נועם אלימלך וז"ל א. צכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה וצפרט שהוא יושב צטל לצדו צהדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן יהיה מהרהר צמלות עשה זו של ונקדשתי צתוך בני ישראל וידמה צנפשו ויצייר צמחשבתו כאלו אש גדול ונורא צוער לפניו עד לצ השמים והוא צשציל קדושת הש"י שובר את טבעו ומפיל א"ע להאש על קידוש הש"י ומחשבה טובה הקצ"ה מלרפה למעשה וגמלא שאינו שוכב ויושב צטל רק מקיים מלות עשה דאורייתא, ע"כ.

This means it is possible to Sanctify the Name of Heaven inside one's deepest self, in total privacy, without any publicity whatsoever. One may fulfill the Commandment, "That I be sanctified inside the Children of Israel," by doing the thinking inside the self. If a person makes a gift of his life to God in his imagination, in a fantasy act of dying *Al Kidush Hashem*, for the sanctification of the Name; if he imagines throwing himself into the illusory flames he can fulfill the Biblical

In the book, *Toldot Adam*, (*Toldoth*) quoted in the book, *Kol Menaser*, Vol. I. *Toldoth*, "Now, please, carry your implements, your sword and bow and go out to the field and trap me some game," to which Rashi comments, 'Sharpen your knife and slaughter properly.' One might ask, to what purpose did Isaac tell him to take his sword and bow, for surely, no one does kosher slaughtering with a bow and arrow; taking the sword should have been enough, why tell him to take a bow? We can answer this question with something we learn from the following anecdote. One of the famous pearls in the mouth of the sage, the Holy Yid of Pshischa, was the saying, 'Whatever connects to the pure is itself just as pure.' Now, our master, the rebbe, R. Simcha Bunim of Pshischa asked him, 'Surely that cannot be fair. Is it right that anyone become comparable to the Tzadik who has spent his lifetime worshipping God; a lifetime of devotion and self sacrifice, just because they connect themselves to that Tzadik? Just because they've connected to the pure do they deserve to be considered as pure as that?' The Holy Yid answered him simply, 'Don't worry about the rightness of it. It's much harder to connect yourself to someone pure than to purify yourself.' What he meant was as follows. It is well known that when a person transforms his vices; when he does *Teshuva* - Repentance and changes his character defects into virtues through the good deeds he does, then they become *Keylim* - Vessels for the service of God, enabling him to approach the worship of God with wholeness. That's why, when he does so, he achieves heights that the original Tzadik cannot achieve. As the sages have stated, 'The perfect Tzadik cannot stand in the place occupied by the penitent.' Now it is well known that Esau had *Keylim* - Vessels for the service of God, that the three sins he is said to have had, Idolatry, Rape and Bloodshed were supposed to have been transformed by his repentance into virtues. That was Isaac's intention when he told him "Now, please, carry your - תלי - *Teli* - Sword." - תלי - *Teli* - refers to something that swings this way and that. Isaac told him to fix his ambivalence, the swings of faith and belief, hinting at idolatry. - קשתך - *Kashtecha* - Your Sword, hints at bloodshed, literally. "Go out to the field," hints at rape, for a woman is also called, 'Earth of the World,' as we read, (Deut. 22:27) "The man found the girl in the field. She may have screamed for help, but no one was there to rescue her."

22. עיין בספר מאור ושמש (פרשת תולדות ד"ה ועתה) וז"ל ובהכרח לומר שרצה ילחק שיעשה עשו תשובה מקודם כדי שיהיה כלי מוכן לקבל את הצרכות, וגם המעשים אשר היה שקול בהם לקב זכות או לקב חוב יכריע אותם בתשובתו לקב זכות ויקשר את עלמו למעלה ואז יוכל לקבל הצרכות. וזה פירוש הפסוק ועתה על פי דרשת חז"ל צמדדש אין ועתה אלא תשובה שנאמר ועתה ישראל וגו' ראונו צזה שיעשה תשובה, עכ"ל.

See the book, *Ma'or V'Shamesh*, (Gen. *Toldoth*) we read the following. 'One must conclude that Isaac needed Esau to repent in order to become a vessel worthy of the receiving the blessings. He need to fix even those acts in which good and bad were evenly represented, forcing them to tilt to the good, to tie himself to heaven before receiving the blessings. This is what the verse means when it begins with the word, - ועתה - *V'Ata* - Now. As the sages in the Midrash have said, (Gen Rabba 21:6) "The word - ועתה - *V'Ata* - Now, is never used [at the beginning of a verse] unless it is a call to do *Teshuva* - Repent, as it is written (Deut. 10:12) Now, Israel, what does the LORD your God require from you, but to fear the LORD your God, to walk in all His ways and love Him, and to serve the LORD your God with all your heart and with all your soul." So, Isaac was simply instructing Esau to repent.'

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(15)

Commandment, and God is thus sanctified through that private, unspoken thought.

ופי' שאפשר לקדש שם שמים תוך פנמיות האדם עלמו, שלא בפומצי וזלי רזים, ואפשר לקיים מלות עשה של ונקדשתי וכו' ע"י הרהור לבד. ופי' ונקדשתי בתוך היינו בתוך ממש כמשמעו, שאם האדם מוכר נפשו על קדושת השם בדמיונו, ומלייר איך שמפיל את עלמו באשליה, מקיים על ידי זה את המלכה שנתקדש שם שמים תוך מחשבת עלמו.

This is an awesome, shocking, frightening and fantastic concept.. At the beginning of the book, in the preface to the first chapter it was discussed how there are three sorts of desire; desire in the viscera, in the heart and in the mind. R. Elimelech is saying that the highest desire, the desire to learn to understand Torah, to delve into its depths, or the desire to acquire broadmindedness, to become a prophet etc., are not sufficient to fulfill one's obligation. For to sustain Creation we must imitate our Creator, since He, as it were, constricts Himself with his Simple Desire in order to sustain Creation, we also must imitate that divine *Tzimtzum* - Constriction with our human desire to be martyred for the sanctification of the Name.

וזו ענין גורא מפיחוד ומזביל על הרעיון. שעל מה שמצואר לעיל צפתיחת הספר צג' צחי' הרלון שצנפש, שהמדרגה העליונה מופשט ממשגיגי הגוף, היא הרלון צמוחו צדעתו ומחשבתו של האדם, כגון הרלון להגות צדצרי תורה להצין ולהשכיל לעומקם, או להשיג מוחין דגדלות ודצרי נצואה. ומדצרי מן הנועם אלימלך מוכרח שהרלון הדיא לא תספיק להוליא מידי חיובו של אדם. כי לקיים הצריאה צריכים אנהנו להתדמות לקונו, ומאחר שהוא צביכול מלמלם את עלמו צרלנו הפשוט כדי לקיים את העולם, גם אנהנו נתדמה לו ונלמלם את עלמנו כמותו צרלנו למות על קידוש השם.

Now, Isaac demanded of Esau that he prepare or fix his bow, meaning that he sharpen his prayers and worship, as was explained. This hints at another thing we read in the *Tzetzl Koton*, 'When reading the first verse of the *Sh'ma* and the first paragraph - blessing of the *Sh'mona Esrei* - 18 Blessings, a person should reflect, as above, [upon the Commandment, "That I be sanctified etc." that he immolates himself to sanctify the Name of God] and, in addition, he should have in mind that were all the nations of the world to torture him with the worst agonies imaginable, if they skinned him alive trying to force him to deny the Oneness of God, he would endure all the suffering and not profess their heresy, God forbid. He should depict the scene in his imagination, in his thoughts, as though they are actually torturing him that way, and thus he can fulfill his obligation to recite the *Sh'ma* and pray properly.'

והנה צקש ילחק מעשו שיתקן קשתו היינו שישחיו תפלתו ועבודתו לשון קשת כדלעיל. והוא מרמז למה דאיתא צלעטיל קטן ממרן צעל ספה"ק נועם אלימלך וז"ל צ. צפסוק ראשון של ק"ש וצרכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר כנ"ל ועוד יכוין אס יענו אותו כל אר"ה צכל עינוים קשים ויפשטו עורו מצשרו להכחיש ח"ו ציתודו יצבול כל היסורים ולא יודה להם ח"ו וילייר צדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו כנ"ל וצזה ילא ידי חיוב ק"ש ותפלה כדיו, ע"כ.

What this means is that there is an obligation on every person to do more than was mentioned previously. One must, even in the midst of fervent prayer and worship, imagine that he is being tortured to death. And that despite the agony he stands unmoved and unimpressed, accepting the agony with joy and love in order to affirm God's Oneness in the world.

ופי' שיש חיוב על האדם להמשיך מסירת נפשו על קידוש השם עוד יותר ממה שנאמר לעיל. שגם צעת צדיקותו צתפלה וצעבודתו חייב האדם ללייר שמענים אותו כל מיני ענוים קשים ר"ל והוא עומד צלי זעזועים וצלי התפעלות ומקבל היסורים צשמחה וצאהבה כדי לקיים אחדותו ית' צעולם.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(16)

It is also a terrifying idea; that the desire in the heart, described in the preface to the first Mishna of the book, desire for the spiritual and for things with emotional value, such as the desire for closeness with God, to worship and serve Him, is not enough. From R. Elimelech's words it is clear that such desire does not satisfy one's obligation to unify God; that in saying, "I believe with my whole being," one has not done enough. Merely having affirmed, the LORD our God, the LORD is One, with all one's might is not enough to have prayed to God and worshipped. In order to unify God in the world and to worship Him, we have to imitate Him. Since God, as it were, flays His infinite - אור - *Ohr* - Light, reducing it through infinite *Tzimtzum* - Constriction in order to share His Oneness and make room for us in His world, so must we flay our finite - עור - *Ohr* - Skin from our flesh in order to affirm his Oneness.

וגם זה נורא ומפחיד, שעל מה שמצואר לעיל בפתיחת הספר בג' בחי' הראון שלבז, שהמדרגה התיכונה מורה על ראון לדבר רוחני ולמושגים הרגשיים, כגון ראון להתקרצ אליו להשתחוות לפניו, להעריץ ולעבוד אותו ית'. ומדברי מרן הנוטם אלימלך מוכרח שהראון הביא לא תספיק להוציא מידי חיובו של אדם לאחדו ית' כי במה שאומר אלי מאמין באמונה שלמה עדיין לא יא יא ידי חובתו, וזוה שמאמת דבריו שהי"ה אלהיניו הי"ה אחד בכל כחו לא תספיק לקיום מלות קריאת שמע ותפלה. כי ליחד להקצ"ה בעולם ולעבדו כריכים אהנו להתדמות לקונו, ומאחר שהוא כביכול מפשיט אורו אין סוף בצלמומים אין חקר כדי לקיים אחדותו עמנו בעולמו, גם אהנו נתדמה לו בהפשטת עורנו מצשרנו על קיום אחדותו.

Isaac also wanted Esau to fix his *Kelim* - Vessels, to sharpen his faculties, as that day was the Eve of Passover, which is especially significant in the endeavor to reclaim the Holiness of Eating. Hinting at something we read in the *Tzetzl Koton*, 'Also when eating and during coupling a person should have in mind the *Kavana* - Intention mentioned above. And as soon as he begins to feel physical pleasure he should imagine as above, [as though they are actually torturing him, flaying him alive] and say out loud and in his heart, "I would take greater pleasure and joy in the fulfillment of the Commandment to Sanctify the Name of God as a martyr; I would much rather be kidnapped by murderers in the middle of my eating this meal or this coupling, to be tortured mercilessly in order to sanctify God's Name, than be forced to endure this physical pleasure which draws on the leprous contagion of the serpent." He should actually say these following words, "Proof of my earnestness that I would prefer to fulfill the Commandment "That I be sanctified inside the Children of Israel, etc.," through my martyrdom, rather than enjoy this physical pleasure, is that if I were dragged from this meal or this bed and tortured, as above, I would rejoice in that opportunity more than in this pleasure." He must be careful, though, to be honest and speak truth in his heart; that at that very moment it be fastened in his heart in the deepest depths of his insides with absolute honesty, that he not fool himself into deceiving heaven.'

והנה בקש יאחק מעשו שיתקן כליו היינו שישחזו כלי קיבולו, ואותו יום ערצ פסח היה כידוע, וכל עטס עבודת הפסח היא תיקון האכילה<sup>23</sup>. והוא מרמז למה דאיתא בעל ספה"ק נוטם אלימלך וז"ל ג. גם בשעת אכילה וזיווג

23. עיין ספר מי השילוח (עוקלין פרק ג') וז"ל, רבינו ר' בונם מפרשיסחא זוקללה"ה אמר בזה"ל כל החומרות שישראל מחמירים ומהגים בפסח הם תכשיטין לקדושה רמז לזה אוארך בחרוזים, היינו כי כל אברי האדם והגוף אינו מקבל שום תכשיט שלא יהי שום שייכות לדבר הלז להמקום, או על דרך מלבוש או לכסות וכיוצא, אבל האואר מיוחד לקבל תכשיט אף מדבר שאין לו שייכות דהיינו שנוטלין דבר יקר כגון מרגליות ואבנים טובות וזהו אף שאינם לכסות ולא לקור ולא לחוס רק תולין צאואר לתכשיט, והוא הענין שהחמיר בפסח מחמת שהאואר הוא הכלי לקבל האכילות ובעסק אכילות שייך כל החומרות שאדם מחמיר אף שאין בעטס כ"כ מקום להחמרות, ומה גם שחג הפסח הוא צירור באכילות לכן כל החומרות שהחמירו בזה אף שגראים רחוקים ממזוה הזאת הם תכשיטים לקדושה, ע"כ.

See the book, *Mei Hashiloch* (Vol I. *Uktzin* 3) "The rebbe, R. Bunim of Pshischa said the following, 'All customs and un-mandated stringencies with which Jews constrict themselves as inviolable taboos for Passover have the status of ornamentation and adornments for holiness. This is what is hinted at in the verse, (Cant. 1:10) "Your cheeks are lovely with ornaments; your neck with strings of beads." Usually a person's body does not take an ornament unless it



# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(17)

יכיון כנ"ל וכשיתחיל להרגיש תענוג גשמי ילייר במחשבתו כנ"ל ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר הי' לו תענוג ושמחה בעשיית מ"ע של ונקדשתי באופן הנ"ל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהלרעת משכח דחויא וכך יאמר וראיה לדבר שיותר הי' לו תענוג ושמחה בעשיית מ"ע של ונקדשתי באופן הנ"ל שאפילו היו חוטפין אותו ורואים באמנע אכילה וזיווג לעשות לו העינויים קשים הייתי משמח א"ע על קידוש הש"י יותר מתענוג גשמי הזה<sup>24</sup>. אך יזהר שיבי' דובר אמת בלבבו ושיבי' אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בחוכיות וצפנימיות הלכ באמת גמור ולא ישטה א"ע להיות כגונז דעת עליונה ח"ו, ע"כ.

What this means is that everyone is obliged to develop selflessness beyond a simple readiness to die a martyr's death for the sanctification of God's Name. That even while eating or coupling he needs to practice imagining and verbalizing the statement that he would rather be dragged away from this pleasure to be tortured for the love of God. That being tortured in order to fulfill the Commandment, "That I be sanctified inside the Children of Israel, etc.," through martyrdom is preferable to enduring this pleasure. That one's strongest desire is for torture and agony, not pleasure, to sanctify heaven's name with his body.

ופי' שיש חיוב על האדם להמשיך מסירת נפשו על קידוש השם עוד יותר ויותר ממה שנאמר לעיל. שגם בשעת אכילה וזיווג חייב האדם ללייר דמיונו, ולא רק במחשבתו, אלא שיצטט בשפתיו באמנע האכילה או הזיווג שתענוג יותר גדול ויותר נעים ומתוק היה עם יענו אותו כנ"ל על קיום מצוות ונקדשתי וכו'. שעיקר החשק שיש לו הוא לענו ולא לתענוג, כדי לקדש שם שמים בגופו, ושזה היה יותר תענוג ממה שמרגיש באכילה או זיווג.

This is also a frightening and awesome concept affecting who we think of that desire which was described in the preface to the first Mishna of the book; the desire in the gut, like hunger to eat, or thirst to drink, or even the desire of the mother to protect and nourish her offspring. That according to R. Elimelech, merely sanctifying oneself with what is permitted, avoiding any hint or scintilla of sin is not enough to fulfill one's obligation to sanctify the Name of God. Merely refraining from enjoying forbidden pleasures does not begin to meet one's obligation. To fulfill the obligation one must reach the stage where physical pleasures lose their allure altogether; where one's true pleasure

is in the form of clothing to protect, insulate or cover it, or serves a purpose, or is attached somehow to the limb. The neck is unique. Adornments and jewelry around the neck whether of precious metals or gem-stones serve no purpose as clothing and neither insulate nor protect the neck. They simply hang around the neck. And this is exactly the case with the severe customs and un-mandated stringencies around Passover, it is because food passes through the neck, and so it is with food that we make jewelry and ornamentation for the neck. Even though all these severe restrictions don't really have a legal source. Most of the spiritual work we do around the festival of Passover has to do with food and eating, that's why all the severe customs and un-mandated restrictions form a sort of jewelry for the holiness.<sup>2</sup>

24. ובספר בשר מים חיים (תולדות כ"ז) וז"ל ולזה אמרו חז"ל (עבודה זרה ד'): לא היה דוד רואי לאותו מעשה אלא להורות תשובה. פירוש שהקב"ה עשה זאת בכוחו להטעימו בגודל לכת אש התצטרה באותו מעשה בכדי לידע איך לעשות תשובה אחר כך בעשותו אחת ממצוות ה' בתורה וחמדה הלזו. ועל כן אמר וחתאתי נגדי תמיד כי היה תמיד נגד עיניו חשק החטא שהיה לו בעת עובורו, בכדי לעבוד ככה את ה' אלהיו, ע"כ.

In the book, *Be'er Mayim Chayim* (Gen. Toldoth) we read, 'Our sages said, (Avoda Zara 4b) 'David was not really worthy of doing that act [with Bathsheba]. It was only done in order to teach *Teshuva* - Repentance.' What this means is that God made it happen on purpose, in order to give King David a taste of the tremendous heat of passion which resides in that act. So that in the future - should he have occasion to commit a sin - he will know how to do *Teshuva* - Repentance with that same hot passionate desire. That's why David said, (Psalm 51:8) "My sin is before me always." David never lost sight of the passionate desire he had while transgressing and committing the sin, so that he would know how to worship and serve his Lord, God.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(מ)

are the anticipation of being tortured for the sake of sanctifying God's Name. Just what can one say or add to such a thesis? Where do we stand before He who sees through everyone, in light of this Torah from R. Elimelech?

וגם זה נורא ומפחיד, שעל מה שמצואר לעיל צפתיחת הספר בראשון שבג' צחי' הרלון, והוא הרלון בקרציים וצתוך המעיים, כגון הרעב שהוא רלון לאכול, או למא שהוא רלון לשתות וכו'. ומדברי מרן הגועס אלימלך מוכרח שמה שהאדם מקדש עלמו צמותר לו, ופורש מכל נדנדוד ושמן עון ועצירה, לא תספיק להוליא מידי חיובו של אדם לקדש שמו ית'. עד שירגיש צחוש שהתענוג העלמי של הגוף איננה עונג אמיתי, ושהעונג האמיתי הוא קבלת יסורים צעד קדושת שמו ית'. מה נאמר ומה נדבר לפני צוחן כליות ולב.

## Mishna 4

**Teli - Quiver in the Olam - World, like a king on his throne. Galgal - Wheel in the Shana - Year, like a king in the country. Lev - Heart in the Nefesh - Soul, like a king at war.**

### משנה ד'

<sup>25</sup>תלי בעולם <sup>26</sup>כמלך על כסאו, <sup>27</sup>גלגל בשנה <sup>28</sup>כמלך במדינה, <sup>29</sup>לב בנפש <sup>30</sup>כמלך במלחמה.

25. תלי בעולם: איתא בצפר דגל מחנה אפרים (שמות ד"ה ותעל) וז"ל על פי הידוע מאא"ז זללה"ה ר' ישראל בעל שם טוב כי צמקום שמחשבתו של אדם שם הוא כולו, ע"כ. וזה ענין התלי שכל העולם וכל האדם תלויים במחשבה, ובמחשה יורה כחן, והתלי הוא האשפה שבו יושבים החיילים כשאין דרישה ולורך להם. וזה מצואר צעטיל קטן, וז"ל בכל עת ורגע שהוא פנוי מן החורב וצפרט שהוא יושב צטל לצדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, ע"כ. וצאותו זמן הוי האדם בצחי' תלי שמחשבותיו פנוים ללא תכלית כמו החיילים באשפתם.

**Teli - Quiver in the Olam - World:** In the book, *Degel Machan'e Ephraim*, (Ex. *Shemot*) we read, 'With a well known teaching from my master, my grandfather, [the Ba'al Shem Tov] of blessed memory, 'There where a person's thoughts are that's where the whole person is.' This is the meaning of the - תלי - *Teli* - that either hangs, swings or depends, depending on how one translates the word literally. It is our thoughts which are the - תלי - *Teli* - because where our thoughts are that's where we are in our entirety, and that's where the whole universe is. it is also translated as the quiver for arrows because our thoughts shoot like arrows. The - תלי - *Teli* - is the quiver in which our thoughts lay when we don't call upon them or need them. This is all explained in the *Tzetzl Koton*, as was stated, 'All the time, at any moment when someone is not occupied with Torah, and especially if he is sitting alone in his room, doing nothing, or lying in bed unable to sleep.' That's when a person is considered a - תלי - *Teli* - Quiver, when his thoughts are unfocused, without purpose like arrows in the quiver.

26. כמלך על כסאו: פי' כשהמלך יושב על כסאו אין פשוטי העם יכולים לכנס לפגוש בו, ורק מי שנקרא לצוא אל המלך, או אדם מנסיכי המדינה וכדומה יכולים לקרב אליו. וכשהאדם פנוי מן החורב או יושב צטל כדלעיל, אז אם יכוון להפיל עלמו לאש לקיים מצות ונקדשתי כדלעיל, אז הוא בצחי' מלך יושב על כסאו.

**Like a king on his throne:** For when the king is on the throne then plain citizens cannot enter and approach him. Only courtiers, nobles or those called to appointments may enter and draw close to him. So, when a person is not occupied with Torah, is sitting alone in his room etc., as above, imagining throwing himself into a fire, fulfilling thereby the Commandment, "That I be Sanctified," etc., then he himself takes on the aspect of a king on his throne.

27. גלגל בשנה: הוא המחזור וסידור תפלות כל השנה. וזה מצואר צעטיל קטן, וז"ל, צפסוק ראשון של קריאת שמע וצרכה ראשונה של שמונה עשרה יהרבה כנ"ל וכו'. וצאותו זמן הוי האדם בצחי' שנה, שמשנן את דיבורו להשחיש עד שיהיו חדים כחודו של מחט לזמר עריצים ולהסיר הקליפות וכו'.

**Galgal - Wheel in the Shana - Year:** This is the *Machzor* - Liturgical Cycle and *Siddur* - Prayer Book of services for the entire year. This is explained in the *Tzetzl Koton*, 'When reading the first verse of the *Sh'ma* and the first blessing of the *Sh'mona Esrei* - 18 Blessings, a person should reflect, etc. [upon the Commandment, "That I be sanctified etc.' During prayers a person stands at the level of *Shana* - Year because he is - משנן - *M'Shanen* - Sharpening his speech. The word - שנה - *Shana* - also translates as sharpening and memorizing, as it is written, (Deut. 6:7) - ושנתתם - *V'Shinantom* - Inculcate.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ט')

28. כמלך במדינה: פי' כשהמלך במדינה אז אפילו פשוטי העם יכולים לפגוש בו, ולא רק מי שנקרא לבוא אל המלך ומנסיו. וכשהאדם קורא קריאת שמע ומתפלל שמונה עשרה, אז אם יכוון לקבל כל העניים בעד אחדות השם ית' כדלעיל, אז הוא צבחי מלך במדינה שיכול כל הגוף להנות ממנו ולא רק הכוחות הגדולים צחי' נסיכי המלך. אלא הוא בעצמו קרוב למלך לכל דבר קטן וגדול, וזיכולתו להוריד שפע בני חיי מזוני.

**Like a king in the country:** When a king is at large even simple people may approach, not only those with appointments and special status. When a person reads the *Sb'ma* and prays the *Sb'mona Esrei*, when he has the *Kavana* - Intention to accept upon himself all the agony in the world in order to unify the Name of God, as above, he takes on the aspect of a king at large, for at that moment his entire body has access to spiritual grandeur and sovereignty, not only his higher faculties who resemble courtiers. He himself is close to the king in every respect, great or small; he has the power to bring down the flow of *Shefa* - Abundance, of *Banei, Chayei & Mezonei*, Children, Life & Food. he takes on the aspect of a king at large.

29. לב בנפש: כי הלב הוא המנהיג עולם העליון היינו המחשבות שבראש, ועולם התחתון היינו התאוות והתשוקות. וגם ללב יש שתי צחי' כד"א (קהלת י' ז') לב חכם לימיו ולב כסיל לשמאלו וגו'. ואיתא (ברכות ס"א.) אמר רב יר' הרע דומה לצבזב ויושב בין שני מפתחי הלב וכו'. וזהו ענין המלחמה.

**Lev - Heart in the Nefesh - Soul:** The heart is leader and chief of the upper world, i.e. the thoughts in the head, as well as of the lower world, i.e. that of desires and longings. But the heart itself has two aspects, as it is written, (Prov. 10:2) "A wise man's heart is to his right, a fool's heart is to his left." We read in the Talmud, (Berachoth 61a) Rav said, "The evil inclination resembles a fly sitting in between the two ventricles of the heart. This is the essence of war.

30. כמלך במלחמה: פי' כשהמלך במלחמה אז הוא שולט ומושל בכיפה, ופורץ גדר, ואינו מסתכל על האדם לא על קרוביו ומקורביו ולא על פשוטי העם צפרע, כי אם על שלום וצטוחות המדינה בכלל, ואפילו ללרכי ענמו וצני ביתו אינו משגיח. ואפשר להגיע אליו בנקל, אבל לא לצקש ארכי יחיד והבאת ענמי, פן יתרגז המלך. אלא לעזור לו במלחמתו, בזה יקדמו פניו.

**Like a king at war:** When the king is at war he governs by fiat; ignores fences and boundaries and focuses on achieving ends regardless of the means. He does not pay any attention to the degree of closeness he may have with someone or their rank, nor to the particular condition of any individual citizen. His eye is fixed on the bigger picture, the peace and welfare of an entire kingdom. He does not even pay attention to his own household. He may be easy to reach at that time, but he cannot be petitioned concerning an individual's needs and concerns, lest he be angered thereby. The only way to find favor at that time is to offer assistance in the struggle. He takes on the aspect of the king at war.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ג)

## Preface to Mishna 5

After elaborating on the three sorts of desire and longing inside every person, i.e. desire in the gut - Water, in the heart - Air and in the mind - Fire, explaining how they each have to be offered up on the altar of sef sacrifice, the text continues with an explanation of the source of those desires in *Teli* - Quiver, *Galgol* - Wheel and *Lev* - Heart and how they evolved from the Simple Desire. It is written, (Eccl. 3:1) "To all things a season, and a time for every desire under heaven." Rashi, (ibid.) translates - *Cheifetz* - חפץ - Thing, instead of Desire; saying, 'All things are called - חפצים - *Chafetzim* in the Mishna.' However, in the Zohar (Vol. I. 194a) we read, 'What does it mean, "And a time for every - חפץ - *Cheifetz*?" There is a season and time for everything, for all that desire which exists below.' This is how we explained the word above, (Ch. II. Mishna 6) there the Mishna counted 22 desires, emphasizing that all of them are unified with a single body. The single body was taken to mean the entirety of the Ten Sefirot. There in the Mishna it was stated that all of existence and all speech is but one Name. In this Mishna that Name is explained.

### פתיחה למשנה ה'

אחרי הסבירו שצחי' השלש רלונות ותשוקות שבאדם, היינו הרלון צמעיים צחי' מים, בלב צחי' רוח, וצמוח צחי' אש, חייב להקריבם על מזבח העולה להפשיטם מנגעי עולמו, בא צמשה זו לצאר שורש הרלונות צתלי, וגלגל, ולב, ואיך השתלשלו מן הרלון הפשוט. הנה כתיב (קהלת ג' א') לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים<sup>31</sup>. ופרש"י (שם) לכל חפץ - לכל דבר, כל הדברים קרויים חפצים בלשון משנה, ע"כ. אכן בזוה"ק פ"י חפץ לשון רלון, (חלק א' קל"ד). וז"ל מאי ועת לכל חפץ, זמנא ועדן הוא לכלא, לכל הוא רעותא דאשתכח לתתא, ע"כ. וכן מצוהר לעיל צפרק צ' משנה ו', ושם צמשה מונה כ"צ חפצים, ומדגיש שכולם אחד יחד אש הגוף, היינו העשר ספירות שהם גוף אחד. ומסביר שם צמשה שכל היצור וכל דבור שם אחד הם. כאן צמשתנו מסביר מה היא השם.

It is written, (Isa. 45:7) "Who forms light and creates darkness, makes peace and creates evil." - *B'riyah* - בריאה - Creation implies something from nothing, the question is obvious; Why create evil, *creatio ex nihilo*, if none exists?

וכנה כתיב (ישעיה מ"ה ז') יולר אור וצורה חשך עשה שלום וצורה רע וגוי'. וקשה למה צרא רע צריאה יש מאין.

## Mishna 5

Also every desire, this one versus that one, God created. Good versus bad. Good from good and bad from bad. Good empowering the bad and bad empowering the good. Good concealed for the righteous and bad for the wicked.

### משנה ה'

<sup>32</sup> גם כל חפץ זה לעומת זה <sup>34</sup> ברא האלה"ם, <sup>35</sup> טוב לעומת רע. <sup>36</sup> טוב מטוב, <sup>37</sup> רע מרע. <sup>38</sup> טוב מבחין את הרע, ורע מבחין את

<sup>31</sup>. (קהלת ג') עת ללדת ועת למות עת לטעת ועת לעקור נטוע. עת להרוג ועת לרפוא עת לפרוץ ועת לצנות. עת לצכות ועת לשחוק עת ספור ועת רקוד. עת להשליך אצנים ועת כנוס אצנים עת לחצוק ועת לרחק מחצק. עת לבקש ועת לאבד עת לשמור ועת להשליך. עת לקרוע ועת לתפור עת לחשות ועת לדבר. עת לאבד ועת לשנא עת מלחמה ועת שלום וגוי'. כך הכל כ"ח עתים.

A time to give birth and a time to die; A time to plant and a time to uproot what is planted. A time to kill and a time to heal; A time to tear down and a time to build up. A time to weep and a time to laugh; A time to mourn and a time to dance. A time to throw stones and a time to gather stones; A time to embrace and a time to shun embracing. A time to search and a time to give up as lost; A time to keep and a time to throw away. A time to tear apart and a time to sew together; A time to be silent and a time to speak. A time to love and a time to hate; A time for war and a time for peace. In all 28 times.

<sup>32</sup>. גם כלי: ויסודו (דברים כ"ח ס"א) גם כל חלי וכל מכה אשר לא כחוצ צספר החורה הזאת וגוי'. וקשה מה אפשר להוסף יותר על כל, דהא גם

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כא)

רצוי היא. ואיתא בגמ' (גיטין נ"ח) מעיקרא חשיבי דרומאי הוו נקטי בליוגא דגושפנקא ומשמשי ערבייכו מכאן ואילך מייתו בני ישראל ואסרי בכרעי דפורייתו ומשמשי אמר ליה חד לחצריה הא היכא כתיבא אמר ליה גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת וכו', ע"כ.

**Also every:** Its source is the verse, (Deut. 28:61) "Also every illness and every plague not written in this Book of Torah." The question is asked; What more could possibly be added to the gruesome list of woes already explicated in the Deuteronomy text? The word - גם - *Gam* - Also, always means more than is stated in the text. In the talmud, (Gittin 58a) we read, 'Previously Roman nobles had displays of erotic images around their beds, [to look at during sex in order to generate healthy and handsome children] but from then onwards they had Jews bound to their bedsteads, and used them to look at during sex. One asked another, 'Where is such a misfortune predicted in the Torah?' The other answered him, "Also every illness and every plague not written in this Book of Torah."

33. חפץ זה לעומת זה: פ"י כל רצון יש לו רצון אחר מקבילו, והיא כוד. ולעיל בפתיחה לפרק ז' הסדרנו שכל סודות תורתנו הק' מופיעות על אחת משתי צחי' או ציבור זכר או ציבור נקבה, ושום סוד איננו נגלית אלא תוך סוד אחרת או סוד עמוק ומכוסה צחי' נקבה, או סוד עמיר וגניו צחי' זכר, עיי"ש.

**Desire, this one versus that one:** Every desire has an opposing, complimentary, parallel or obverse desire. This is a mystery. Above in the preface to the second chapter, it was explained that all the mysteries of the Torah manifest either in the male or female *Yesod* - Fundament; that no secret is ever revealed other than within another secret, either in a deep, covered secret of the female type, or a hidden, buried secret of the male type.

34. ברא האלהי"ם: היא השם אחד מוזכר לעיל בפרק ז' משנה ו' וז"ל אופה וממיר ועושה את כל היצור ואת כל הדבור שם אחד, ע"כ. לכן בא במשנתנו לשון ברא אלהי"ם ללמד על שם ז' מוזכר ל"ב פעמים במעשה בראשית. ששם אלהי"ם היא שורש החפצים כולם. והנה בפרק א' משנה א' (ד"ה ז"ב נתיבות) הסדרנו ענין שם אלהי"ם שהיא בגמט' הע"ב שהוא מקור ושורש כל ההסתר. שכאילו וכביכול יש כח להכחיש השגחה פרטית של הקצ"ה על עולמו לומר ח"ו שאין הכל בידי שמים מכיון שנמסר איוו כח לעצמ' ח"ו. וכביכול נדמה לבני אדם כאילו מכסה כבודו ואחודותו בשם אלהי"ם. ואיתא בתיקוני זכר תקונא עשרין (דף מ"ב:) וז"ל, בראשית ברא אלהי"ם, אלהי"ם מ"י אל"ה, עליה אתמר שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אל"ה, ע"כ. ועיין לעיל פרק א' משנה ו' (ד"ה יחיד).

**God Created: ELOHI" M** - God, is the One Name mentioned above, (Ch. II. Mishna 6) 'Making all of existence and all speech One Name.' In our Mishna this Name appears in the phrase - ברא האלהי"ם - *Bara ELOHI" M* - God Created, exactly as it appears the first time in Genesis 1:1, "In the beginning God created," hinting at its centrality to the act of creation. This Name is quoted exactly 32 times from the beginning of Creation until the 6 days of creation are complete. The Name, *ELOHI" M*, is the source for all - הפצים - *Chafetzim* - Desires, precisely because it is the source for all - הפצים - *Chafetzim* - Things. In the first Mishna of the first chapter (cit. loc. In 32) it was explained that the Name, *ELOHI" M* which has the *Gematria* - Numerical Value of - הטבע - *HaTeva* - Nature is the source of God's hiddenness. It is as though, as it were, there is room to deny God's scrutiny and superintendancy of the world, to say that God forbid, not everything is from heaven because permission or power has been given to nature to takes its course. It appears as though God has concealed His glory and oneness within the Name, *ELOHI" M*. In the book, *Tikunei Zohar* (*Tikun* 20. p.p. 42b) we read, 'It is written, "In the beginning God created." - אלהי"ם - *ELOHI" M* may be read - מי אלה - *Mi Eleh* - Who Are These? It is about these that it is written, (Isa. 40:26) "Raise you eyes high and see, - מי - *Mi* - Who - ברא - *Bara* - Created these?" See above, (Ch. I. Mishna 6, cit.. loc. For He).

35. טוב לעומת רע: לעיל בפרק ז' משנה ד' אומר וז"ל אין בטובה למעלה מענג ואין ברעה למטה מנגע, ע"כ, וכאן מסביר למה חייב המלאכות להיות כן. כי אם רצונו הפשוט היא להטיב לברואיו כמו שהסדרנו לעיל (עיין פתיחה לפרק א' משנה ו') שמיסודות אמונתנו בהקצ"ה ומעקרי תורתנו ודתנו שהצורה יתברך שמו טוב הוא ורצונו להטיב לברואיו, א"כ למה ברא רע. אלא הענין הוא שהטוב היא צחי' ענג שאין למעלה הימנו שהוא נוטריקון עד"ן נה"ר ג"ן (פרק ז' משנה ד' ד"ה אין בטובה). ולעומת זה ברא נגע שאין למטה הימנו. נג"ע נוטריקון נח"ש גאו"ה עמל"ק. והנה איתא בספר מחשבות חרוץ (אות ט') וז"ל קומת הרע בהתחלה הוא הגיאות והוא הכתר והסוף הוא התאוה והיא הנוקבא גם צקומת התאוה עלמה, ושורשה וההתחלה שהוא המקור שממנו המשכת כל הקומה הוא הגיאות והיא התאוה להתנשאות דזכו הכתר האחרון מעשרה כתרין דמסאבותא של שורש הטומאה שהוא הגיאות, דכתרה ראשון הוא שורש הגיאות דוהייתם כאלהי"ם שאמר נחש (בראשית ג' ה') והאחרון הוא התאוה להתנשאות שדבר זה הוא התחלת הרע המתפשט אלל בני ישראל שמחמתו התפשטות התאוה, עכ"ל. ושם (אות א) בא"ד וחתא אדם הראשון היה במחשבה כמו שמוצא בתיקוני זכר (סוף תיקון י"ט דף מ"א ע"ב, ובתיקון ס"ט, דף קט"ו, ותיקון כ"ב דף ס"ז), וזהו הדמיון שהכנים זו הכתש צמה שאמר והייתם כאלהי"ם וגו' כי זהו שורש של כל המחשבות של תאוה והצללים דמיונות שצאדם לדמות עלמו שיהיה בצורה מעלה וענין שהוא למעלה ממנו ושאינו ראו לך כל אחד כפי השגתו, ואדם הראשון שהיה בתכלית השלימות על דרך (תהלים פ"ב ו') אני אמרתי אלהי"ם אתם וגו' הכנים זו דמיון שיהיה ממש כן, ע"כ. ובפרק ז' משנה ד' אומר וז"ל עשרים ושתיים אותיות יסוד קבועות בגלגל ברל"א שערס, חזר בגלגל פנים ואחור, ע"כ. והסדרנו שלא אמר ישר והפוך, אלא פנים ואחור דייקא, ופ"י שיש לכל הבריאה

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כב)

בחי' אחר. וענין האחר הוא היפוך הפנים באופן כזו שזיירנו שיש מרכזב דמסאבותא, שבמקום ספי' כתר יש מעין אותו ענין בטומאה דהיינו גאוה, וכן לכל הספירות. ונ"ל כי אלהי"ם לשון רבים כי יש בחי' פנים וזחי' אחר זה לעומת זה. יש בחי' אין בטוב למעלה מענג ואין ברע למטה מענג. ולא בתוכות שצירת הכלים או נסירה שלא היה כח בצריאה להכיל כל הטוב, אלא בצריאה שצרא אלהי"ם ברא פנים ואחר לכל דבר. הפנים גלוי לכל רואה, ואפשר להכירו פנים בפנים והוא ענין האלהי"ם בכל התורה כולה. שבכל דבר בעולם אפשר לראותו ית', בחי' שאו מרום עיניכם וכו'. והאחר נסתר ואי אפשר להסתכל עליו אלא עם כן האדם פונה עממו ונוטה לאחוריו מאת פני האלהי"ם, שם רואה האחרים.

**Good versus bad:** See above, (Ch. II. Mishna 4) 'There is nothing higher in Good than pleasure, and nothing lower in Evil than plague.' Here in our Mishna we are being told what dictates the existence of evil. For if God's Simple Desire was to do good to creatures, as was stated above, (Ch. I. preface to Mishna 6) it is one of the fundamentals of our faith in the Almighty that His purpose in Creation was benign, then why did He create evil? The answer can only be as follows. The Good referred to in our Mishna is synonymous with the pleasure about which we read (Ch. II. Mishna 4) 'There is nothing higher in good than pleasure.' ענג - *Oneg* - Pleasure is a Notarikon of the words - ערן - *Eden*, נהר - *Nabar* - River and - גן - *Gan* - Garden, as was explained above, (Ch. II. Mishna 6 cit. loc. There is). Opposing this God created - נגע - *Nega* - Plague a Notarikon of the words - נחש - *Nachash* - Serpent, - גאוה - *Ga'ava* - Arrogance and - עמלק - *Amalek*. In the book, *Maachshavoth Charutz* (9) we read the following, 'The architecture of [the Sephiroth of] evil begins with and build upon arrogance. Pride is the *Keter* - Crown. The end [the final Sephira] is lust which is the feminine, even in the architecture of the [Sephiroth of] lust itself. Its root and beginning; its source from where everything flows is pride, which is lust for dominion. This is the final *Keter* - Crown of the Ten Crowns of the Repulsive, of the source of *Toomah* - Filth, which is pride. The first *Keter* - Crown is the source of arrogance implicit in the words of the serpent, (Gen. 3:5) "For God knows that on the day you eat thereof, your eyes shall be opened, and you will be like gods." The final *Keter* - Crown is the desire for dominion. This desire for dominion is the beginning of evil which spread among the Children of Israel, from which there stems the spread of lust.' (ibid. 1) 'The sin of Adam was in his thought, as is explained in the book, *Tikunei Zohar*. (end of *Tikun* 11, p.p. 41b, *Tikun* 69, p.p. 115a, *Tikun* 22, p.p. 67a) This is the illusion the serpent introduced into Adam's mind when it told him, 'You will be like gods.' Because this is the source of all man's chaotic thinking, wild imagining and illusions, to think he may be in some way at a level greater and higher than he is in reality, by aspiring to the inappropriate. Original Adam was as perfect as it was possible to be, as we read in the verse, (Psalm 82:6) "I said, "You are gods. You are all sons of the Most High." But the serpent deluded Adam into think he could actually be [a god]. Above, (Ch. II. Mishna 4) it was said, '22 Foundation letters set into the wheel in 231 gates. The wheel turn front and back.' There we emphasized that the text does not state the wheel turns to and fro, rather front and back. because every creature has a backside. The backside is the reverse of the face, as has just been explained with the Sephirot of Repulsion stemming from pride and flowing to lust. In place of the first Sephirah, *Keter* - Crown there is the something which resembles it in *Toomah* - Filth, i.e. Arrogance; and so on for each of the Sephirot. It seems to me that - אלהי"ם - *ELOHI'M* - God is written in the plural because it already contains both aspects, of face and backside. It has the aspect of nothing higher in good than pleasure, and nothing lower in bad than plague. The source of evil then is not due to a process known as 'Shattering of Vessels', or to some disconnection from the source as part of a hypothesis that Creation was insufficient to contain the infinite flow of divine goodness. Rather, God created everything with a face and backside. The face of Creation is obvious and apparent, it can be engaged face-to-face. This is the meaning of the word *ELOHI'M* - God, everywhere in the Torah; that by looking anywhere and at anything in creation, God may be seen, as we interpreted the verse, (Isa. 40:26) "Raise you eyes high and see, who created these?". The backside is hidden and can only be viewed if a person turns himself around and sets his back toward the face of God. Then he can see the backside.

36. טוב מטוב: הטוב שבצחירת האדם בא מן הטוב שצרא אלהי"ם בחי' ענג, והוא התענוג הנצרא מקבלת אור פני האלהי"ם בחי' פנים.

**Good from good:** The good a person chooses stems from the good God created at the level of *Oneg* - Pleasure. It is the pleasure a creature enjoys from receipt of the Light of God's Face; the aspect of *Panim* - Face.

37. רע מרע: הרע שבצחירת האדם בא מן הרע שצרא אלהי"ם בחי' נגע, והס יסורים. והיסורים נצראו מהסתר פני האלהי"ם בחי' אחר.

**Bad from bad:** The bad a person chooses stems from the bad God created at the level of *Nega* - Plague. It is the suffering created by the hiddenness of God's face; the aspect of *Achor* - Backside.

38. טוב מבחין את הרע ורע מבחין את הטוב: הכה איתא בצפר צאר מים חיים (בראשית - ח' ד"ה ובצחינה הרביעית) וז"ל ובצחינה הרביעית

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(23)

הטוב. <sup>40</sup> טוב גנוז לצדיקים <sup>41</sup> ורע לרשעים.

צטוצת הרע הוא בעולם על דרך זה. כי הנה ידוע אשר אין שמחה ונחת ותענוג בעולם בכל מחמדי העולם הזה או עריצת נעימת ידידות עולם הבא, כאשר יזכה האדם אשר על הארץ, שיתקדש שם שמים על ידו. ואדם מישראל אשר טעם חפילה וחשוקה זאת בנפשו וזכה למעלה הנפלאה שיתקדש שם הקב"ה על ידו בארץ, ודאי כל רמ"ח אבריו ושם"ה גידיו ורוחו ונשמתו אשר בקרביו יודו וישבחו ויפארו וירוממו בכל עוז ותעלומות בכל כוחם ומאודם כאשר יוכלו שאת, ברוב ההודאות ותשבחות למלך הכבוד, במה שזיכרו במעלה הזו להיות על ידו יתוודע ויתגדל ויתהלל שמו הגדול בעולם. וכל לבו ועלמיותו וכל אשר בו ימולא שמחה ותענוג ונחת לאין קץ כי אין דבר בעולם גדול מזה, ע"כ. ופי' תוכן דבריו הק' שהתענוג הכי גדול בא מן היסורים הכי גדולים, למות על ידי עינוים על קידוש השם יתברך. על ידי הרע הזה יולא לו הטוב הזה. זה פי' הרע מבחין את הטוב, והטוב מבחין את הרע.

**Good empowering the bad and bad empowering the good:** In the book, *Be'er Mayim Chayim*, (Gen. Bereishith 1) we read, "The fourth aspect concerns the good that exists within bad in this world, thus: It is well known that the greatest joy and pleasure a creature could possibly attain, greater than all the manifold pleasure this world has to offer, sweeter and more delightful than all the loving in the world to come, that a human may achieve while here on Earth is that the Name of Heaven be sanctified through him. Any one of Israel who has ever tasted this desire and longing in his soul and has merited experiencing this wonderful level, that God's Name is sanctified through him in the world, knows this. All of his 248 limbs and 365 sinews, his spirit and soul inside him give thanks and praise and exalt God with all the might they can muster and to the extent they can carry on, in honor of the Glorious King, that He gave him the opportunity to be a vehicle for the glory of God and the exaltation and sanctification of His Holy Name. A person's heart, his bones and everything in him would fill with joy and infinite pleasure. Nothing in the world could be bigger than this." What the *Be'er Mayim Chayim* is suggesting is that the greatest possible pleasure can come from the greatest possible agony; being tortured to death for sanctification of God's Name; it is the evil out of which goodness flows. And this is the meaning of the phrase 'bad empowering the good.'

39. מבחין: בחון לשון חוזק והתחזקות. עיין לעיל פרק א' משנה ג' (ד"ה בחון בהם).

**Empowering:** Above, (Ch. I. Mishna 3 cit. loc Build) we translated the word - בחון - *B'Chon* - as an expression of strengthening or support.

40. טוב גנוז לצדיקים: יש בחי' טוב שאינה נראית בעולם כלל, היא הראון הפשוט שיורדת מלמעלה למטה כמו דאיתא בספר יצירה בכמה דוכתי. ומקורו צפרק א' משנה צ' כשאומר ברית יחוד מכוונת באמנע. והברית היא בחי' גנוז, שנמלאת ואינה נראית, היא הנקרא טוב גנוז, והצדיקים נהנים ממנו.

**Good concealed for the righteous:** There is an aspect of good which cannot be seen in the world at all. It is the Simple Desire flowing down from above, as we read in *Sefer Yetzira* on numerous occasions. Its source is Ch. I. Mishna 2. When the text spoke of 'a covenant of unity designed between them,' the covenant is that aspect of the Simple Desire which is concealed. It is constantly there but remains invisible. It is the concealed good referred to here, which the righteous enjoy.

41. ורע לרשעים: ורע גנוז לרשעים לא כתיב, כי פירושו אותו הברית, דהיינו הטוב הגנוז, לצדיקים להנחתן היא. ורע לרשעים פי' כמו ששמעתי בשם הק' ר' ישראל מרוזין, שגן עדן היא היא גהינם לרשעים.

**And bad for the wicked:** The text does not say that bad is concealed for the wicked. It is referring to the covenant, the concealed good, for the righteous to enjoy. It, the very same good that the righteous enjoy is the bad for the wicked. I once heard it said in the name of the holy rebbe, R. Yisroel of Ruzhyn, that Paradise is Hell for the wicked.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כד)

## Preface to Mishna 6

After mentioning the aspect of Covenant; the original and everlasting flow of compassion, introduced above, (Ch. I. preface to Mishna 2) the text elaborates. In the very first Mishna in the book, it was explained how the Name of God, spelled - אהי"ה - *EHY" H* - I WILL BE, acts as the source of fear, because a person can only fear something in the future. Now, I might have thought that this is true in fact, that the Name *EHY" H* is the source of *Din* - Judgment. Therefore our Mishna comes to teach that it is not so. That the Name *EHY" H* is associated with compassion. I might also have thought that each of the Seven Sacred Names, those which it is forbidden to erase, come from the same source, therefore the Mishna stresses the unique qualities of the Tetragrammaton - יהו"ה - *YHV" H*; also explaining the twelve permutations of that Name

### פתיחה למשנה ו'

אחרי הסבירו ענין הצרית שהיא הרחמים, מצוה לטיל בצאריכות (צפתיחה לפרק א' משנה ב' עיי"ש), צא ומרחיב הענין. הנה צמשה ראשונה (ד"ה בל"ב) מצוה איך השם אהי"ה היא שורש הפחד, כי אין האדם מפחד אלא מן העתיד, והוא אמינא שכן הוא בצאמת, ששם אהי"ה היא שורש הדינים. לפיכך צא צמשה זו לפרש שאינו כן והיא שם הרחמים. ושצעה שמות שאינן נמחקים הוה אמינא כולם צאים צאותו כח. לפיכך צא צמשה לדייק כח שם הוי"ה. וגם מפרש ענין הי"ב צירופי הוי"ה.

## Mishna 6

Three; each one standing alone. Seven separated; three opposite three and one deciding between them. Twelve standing at war; three lovers, three enemies, three quickening and three dying, and *E" L* the Faithful King ruling with them all from His holy abode.

### משנה ו'

<sup>42</sup>שלשה אחד אחד לבדו עומד. <sup>43</sup>שבעה חלוקים. <sup>44</sup>שלש מול שלש ואחד מכריע ביניהם. <sup>45</sup>י"ב עומדים במלחמה, <sup>46</sup>שלשה

<sup>42</sup>שלשה אחד אחד לבדו עומד: צספר אור המאיר (וארא ד"ה וידבר) וז"ל, יש שלשה שמות הרחמים כנודע שתחלה ימנה ויכוין צכוון טו"ב י"ז, וכמנין שם הגדול אהי"ה היו"א מראשי תיבות את השמים ואת הארץ, וקרא צספר הוהר (ח"א רנ"א). גושפנקא דתתים ציה שמיא וארעא, ואחר כך ימנה עוד מאלו הק"ם צמחשצתו כ"א, ויכוין צמנין השם אהי"ה העולה כ"א, ואחר כך ימנה עוד צמחשצתו כ"ו, ויכוין צמנין לשם הוי"ה, ע"כ.

**Three, each one standing alone:** In the book, *Obr HaMeir*, (Ex. *Va'era*) we read, "There are three Names associated with - רחמים - *Rachamim* - Compassion, as is well known. First he should have in mind the number 17, which is the *Gematria* - Numerical Value of - טוב - *Tov* - Good associated with the Name - אהו"ה - *AHV" H*, which is formed acrostically from the first letters of four words in the first verse of the Torah, (Gen. 1:1) - *Et Hashamayim V'Et Ha'aretz* - The Heavens And The Earth. This Name is referred to in the *Zohar*, (Vol. I. 251a) as 'Signet-ring with which Heaven and Earth are sealed'. After that... he should count in his mind another 21 and have intention for the Name, - אהי"ה - *EHY" H*, which equals 21. Then he should count another 26 and have intention for the Name, - יהו"ה - *YHV" H*.'

<sup>43</sup>שבעה חלוקים: היינו כז' שמות שצבן נכתרו כספירות. יהו"ה, י"ה, א"ל, אלהי"ם, שד"י, אדני"י, לצאו"ת.

**Seven separated:** These are the 7 Sacred Names which may not be erased. - יהו"ה - *YHV" H*, - י"ה - *Y" H*, - א"ל - *A" L*, - אדני"י - *ADON" AI*, - שד"י - *SHAD" AI*, - אלהי"ם - *ELOHI" M*, - *E" L*, - צבאו"ת - *TZ'VA'O" TH*.

<sup>44</sup>שלש מול שלש ואחד מכריע ביניהם: פי' אע"פ שהיה השם הזו או השם הזו בולטת, עכ"ז לריך האדם לדעת כי שם אחד מכריע ציניהם. והיינו שם הוי"ה צהכרעה כמו ששנינו לעיל (פרק ג' משנה ג') דהיינו לא צהשוואה אלא כהכרעה צעל כרחה.

**Three opposite three and one deciding between them:** Although one of the Names may be most prominent at a particular moment, nevertheless, a person must bear in mind that One Name is arbiter of them all, i.e. - יהו"ה -



# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כה)

אוהבים<sup>47</sup> שלשה שונאים, <sup>48</sup> שלשה מחיים, <sup>50</sup> וא"ל מלך נאמן <sup>51</sup> מושל בכולן <sup>52</sup> ממעון קדשו.

*YHV"H*, arbiter in the sense that it has the power to outweigh them and force the issue.

אלהים	י"ה
Gevurah	Chokhma
שד"י	א"ל
Yesod	Chesed
אדנ"י	צבאו"ת
Malkhut	Netzach

45. י"ב עומדים: הם הי"צ לרופי הוי"ה, שייכים ליי"צ חדשי השנה. (ח) ניסן - יב"ב - ישמחו השמים ותגל הארץ: (ג) אייר - יב"ב - יתהלל המתהלל בשכל יודוע: (ג) סיון - יב"ב - ידותיו וללעלע המשכן בשנית: (ד) תמוז - יב"ב - זה איננו שוה לי: (ה) אב - הוי"ב - הסכת ושמע ישראל היום: (ו) אלול - הוי"ב - ולדקה תביה לנו כי: (ז) תשרי - יב"ב - ויראו אותה שרי פרעה: (ח) חשוון - ויב"ב - ודש היום הזה יבוא: (ט) כסלו - יב"ב - וירא יושב הארץ הכנעני: (י) טבת - ה"ה - ליהוה אתי ונרוממה שמו: (יא) שבט - ה"ה - המר ימירנו והיה הוא: (יב) אדר - ה"ה - עירה ולשורקה בני אתונו:

**Twelve standing:** These are the 12 permutations of the Tetragrammaton, *YHV"H*. The 4 letters - ה' ה' ו' י' - can be written 12 ways. Each of the permutations is associated with one of the 12 months. Each is traditionally derived from a different verse in Scripture.

1. - יב"ב - Nisan - (Psalm 96:11) - *ישמחו השמים ותגל הארץ* - "Let the heavens rejoice, and let the earth be glad."
2. - יב"ב - Iyar - (Jer. 9:23) - *יתהלל המתהלל השכל יודוע* - "Let him who self-praises self-praise understanding, and knowing."
3. - יב"ב - Sivan - (Ex. 26:19-20) - *ידותיו וללעלע המשכן השנית* - "Pegs: And for the second side of the tabernacle."
4. - יב"ב - Tamuz - (Est. 5:13) - *זה איננו שוה לי* - "This is worthless to me."
5. - יב"ב - Av - (Deut. 27:9) - *הסכת ושמע ישראל היום* - "Be silent and listen, O Israel! This day."
6. - יב"ב - Elul - (Deut. 6:25) - *ולדקה תביה לנו כי* - "And it will be our righteousness because."
7. - יב"ב - Tishrei - (Gen. 12:15) - *ויראו אותה שרי פרעה* - "And Pharaoh's servants saw her."
8. - יב"ב - Cheshvan - (Deut. 26:15-16) - *ודבש היום הזה יהוה* - "And honey: This day God."
9. - יב"ב - Kislev - (Gen. 50:11) - *וירא יושב הארץ הכנעני* - "And they saw, the dweller of the land, the Canaanite."
10. - יב"ב - Tevet - (Psalm 34:4) - *ליהוה אתי ונרוממה שמו* - "God with me, and let us extol His Name."
11. - יב"ב - Shvat - (Lev. 27:33) - *המר ימירנו והיה הוא* - "Change he change it, then it will be."
12. - יב"ב - Adar - (Gen. 49:11) - *עירה ולשורקה בני אתונו* - "His foal, and his ass, O my son, to the vine."

46. שלשה אוהבים: היינו (ח) ניסן ציווג שמים וארץ, צחי' אוהבים. (ג) סיון ידותיו צחי' אוהבים. (ה) אב שיש בו הסכת צכוונה צחי' אוהבים.

**Three lovers:** These are the three months of, (1,3,5) Nisan, Sivan and Av. The permutation of the divine Name for the month of Nisan stems from the connection of Heaven and Earth. Sivan, from the connection of pegs and sockets. Av, from the connection of silence and listening.

47. שלשה שונאים: היינו (ד) תמוז שאמרו המן הרשע, צחי' שונאים. (ז) תשרי שראו עבדי פרעה, צחי' שונאים. (ט) כסלו שראו הכנעני, צחי' שונאים.

**Three enemies:** These are the three months of (4,7,9) Tamuz, Tishrei and Kislev. The permutation of the divine Name for the month of Tamuz stems from the words of Haman the Wicked, the enemy. Tishrei, from the sighting by servants of Pharaoh, the enemy. Kislev, from sighting by the Canaanites, the enemy.

48. שלשה מחיים: ושרשו (נחמיה ט' ו') ואתה מחיה את כלם וגו'. (ג) צירוף חדש אייר, כחצ (שם שם ה') ומרומם על כל צרכה ותכלה וכו' וכו' ואתה מחיה את כולם. היינו תכלה צחי' מחיה. (ו) צירוף חדש אלול, כחצ (דברים ו' כ"ה) ולדקה תביה לנו כי וגו'. ולעיל מיניה כחצ, (כ"ד) לטוב לנו כל הימים לחיתנו וגו' צחי' מחיה. (יג) צירוף חדש אדר, פי' שורקה עיין לעיל פרק צ' משנה ח' (ד"ה ש"ן) ששורק הוא צחי' חוב, אם כל ח. ש"ן שורקה מגזרת (ישעי' ה' ז') ויעטבו שורק וגו', ופרש"י ז"ל הם זמורות היפות לנטיעה משאר זמורות ע"כ. והיא צחי' מחיה.

**Three quickening:** These are the three months of (2,6,12) Iyar, Elul and Adar. Its source is the verse, (Neh. 9:6)

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כ)

“And You quicken them all.” The permutation of the divine Name for the month of Iyar; it connects the concepts of - הלל - *Hallel* - Thanksgiving and - תהלה - *Tebilla* - Praise and - מחיה - *Mechaye* - Quickening or Giving Life, as we see from the verses in Nehemiah, “Your glorious name be blessed and exalted above all blessing and praise! You alone are the LORD. You have made the heavens, The heavens’ heavens with all their host, The earth and all that is on it, The seas and all that is in them. You quicken all of them.” Elul connects the concepts of - צדקה - *Tzedaka* - Charity and - לחיתנו - *L’Chayotenu* - Quickening or Giving Life, as we read in the verse, (Deu. 6:25) “And it will be our righteousness because,” while in the previous verse, (ibid. 24) “So that it might be well for us for ever, and that He quicken us, as He has done to this day.” Adar connects the letter - ש - *Shin* - about which we read in first Mishna of the second chapter, - ש' שורקת - *Shin* Hisses. There is was explained how the letter *Shin* and Eve, Mother of all Life are connected. In the permutation of this month - שורק - *Shorek* - also appears. But here it means something other than hissing. Here its source is the verse, (Isa 5:2) “Planted it with the - שורק - *Shorek* - Choicest Vine.” As Rashi (ibid.) explains, this refers to the best, most vigorous of the living branches.

49. שלשה ממתים: ושרשו (תהלים י"ז י"ד) ממתים ידך יהו"ה וגו'. ופי' כמו מתים מידך, היינו למות על ידי הקצ"ה, ולא בדרך הטבע כגון על ידי חולי וזקנה. ת. לירוק חדש חשון, איתא (חגיגה י"ד: ד') נכנסו בפרדם ואלו הן בן עזאי ובן זומא וכו', בן זומא הליץ ונפגע ועליו הכתוב אומר (משלי כ"ה ע"ז) דבש מלאת אכל דרך פן תשבענו והקאתו וגו'. והוא דבש בחי' ממתים. י. לירוק חדש טבת, אולי גדלו יחדיו חסר בחי' ממתים ול"ע. יא. לירוק חדש שבט, שהתמורה בו רומז לרבי עקיבא בן יוסף, בחי' ממתים.

**Three dying:** These are the three months of (8,10,11) Its source is the verse, (Psalm 17:14) “Dying at Your hand, O God,” referring to dying at God’s hand as opposed to what is apparently a natural death, through age or sickness. The permutation of the divine Name for the month of Cheshvan connects Honey and Death, as we read in the Talmud, (Hagiga 14b) ‘4 entered paradise, etc., ben Azai, ben Zoma, Elisha etc. ben Zoma glanced and was wounded. About him the verse says, (Prov. 25:16) “Have you found honey? Eat only what you need, That you not have it in excess and vomit it.” This connects honey and death. I have not found the key to the permutation of the month of Tevet. The permutation of the divine Name for the month of Sh’vat refers to the verse connected to the substitution of R. Akiba and his martyrdom, as has appeared often in Sefer Yetzira, (Ch. III. preface to Mishna 1)

50. א"ל מלך נאמן: נעריקון אמ"ן. וכן איתא בגמ' (שבת קי"ט: ע"ב) מאי אמן אמר רבי חנינא אל מלך נאמן, ע"כ. ופרש"י (שם) אל מלך נאמן - כך מעיד על זוראו, שהוא אל מלך נאמן, ע"כ. ועיין לעיל פרק א' בפתיחה למשנה ד' (ד"ה הנה בדרשת)

**E”L the Faithful King:** The Notariqon of the words - א"ל מלך נאמן - *E”L Melech Ne’eman* - spells - *אמן* - *Amen*. So we read in the Talmud, (Shabbat 119b) ‘What is Amen? R. Hanina says, *E”L Melech Ne’eman*.’ Rashi, (ibid.) adds, ‘*E”L Melech Ne’eman* - This is how he bears witness to his Creator, that He is *E”L* the Faithful King.’ See above, (Ch. I. preface to Mishna 4 cit. loc. In the teaching).

51. מושל בכולם: מושל על כולם לא כתיב, אלא מושל בכולם כמו עם כולם. היינו שמלך הקצ"ה אפילו להמן הרשע האגגי העמלקי ומושל על ידו. ונלרפו גם לשמו הקדוש. עיין לעיל פרק ב' בפתיחה למשנה א' (ד"ה כדאיתא).

**Ruling with them all:** The text does not say ‘Ruling over them all,’ rather ‘Ruling with them all.’ Because God connects even with Haman the Wicked, the Aggagite, the Amalekite to rule the world through him; combining His Holy Name with that of the wicked. See above, (Ch. II. preface to Mishna 1 cit. loc Tifferet)

52. ממעון קדשו: (עיין פרק א' משנה י"א ד"ה מעון)

**From His holy abode:** See above, (Ch. I. Mishna 11, cit. loc Abode)

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ז)

## Preface to Mishna 7

Generally, in Sefer Yetzira, the order of development is from the top downward. The book explains how the Simple Desire develops to become the Ten Sefirot from *Keter* - Crown to *Malchut* - Sovereignty, the Twenty Two Letters, through the Three Mothers, Seven Doubles and Twelve Simple Letters, etc. Here in this Mishna, however, the text explains how a person may imitate his Creator to become a creator himself. In one of his sermons, (Sermon for a Wedding) Nahmanides treats this Mishna at some length. He says, 'All of one's desire to establish posterity by having children must be guided by these thoughts. First, not to marry a woman without the proper rituals of *Chuppa* - Wedding Canopy, *Kiddushin* - Sanctification, and *Bracha* - Blessings. These are the three crucial rituals. A marriage cannot be performed without the blessings, as the sages stated, (Tract. Kallah 1:1) 'A bride without blessings is forbidden to her husband like a menstruant.' These three, the Wedding Canopy, Sanctification, and Blessings are the three that rest on seven, because there are Seven Blessings in the marriage ceremony. The seven rest upon twelve because there are Twelve Expressions of Joy in the final blessing, 'Blessed are You, Lord our God, the sovereign of the world, who created joy and celebration, bridegroom and bride, rejoicing, jubilation, pleasure and delight, love and brotherhood, peace and friendship. May there soon be heard, Lord our G-d, in the cities of Judea and in the streets of Jerusalem, the sound of joy and the sound of celebration, the voice of a bridegroom and the voice of a bride, the happy shouting of bridegrooms from their weddings and of young men from their feasts of song. Blessed are You, Lord, who makes the bridegroom and the bride rejoice together.' Each of them represents a particular measure of Creation, whereby a people entering upon marriage may have their knowledge wisely increased and an abundance of joy flow upon them. Whoever merits marrying a woman and fulfills these Commandments will live to succeed to children who busy themselves with the Torah, Mitzvoth and good deeds.'

### פתחיה למשנה ז'

בדרך כלל בספר יצירה סידר השתלשלות היצירה מלמעלה למטה, ומסביר איך התפשטה הרגון הפשוט ממנו ית' והתכוון על ידו עשר ספירות מכתר למלכות, וכ"כ אותיות ע"י ג' אמות וז' כפולות וי"ג פשוטות וכו'. אמנם כאן במשנה מרמז איך יכול האדם להתדמות לעשות יצירה מלמעלה למעלה. ואיתא דרשנה לחתונה מהרמז"ן ז"ל, וז"ל, וכל החפץ להעמיד תולדות של קימא יש לו להתנהג בדרך זו, שלא ישא אשה חלא ע"י חופה וקדושין וברכה שהם ג' דברים, שהרי אי אפשר בלא ברכה, שהם אמרו בלא ברכה אסורה לבעלה כנדה, ושלא אלו על גבי אלו השצעה, שהברכות שצט הן, וז' ברכות על גבי י"ג לשונות של שמחה שיש בצרכה אחרונה, והם אשר ברא ששון ושמחה וכו', שהם כלן מדות נצרות מחכימות לדעת הבריות המזדוגות ומשפיעות להם שמחה לשמח עמם, ומי שזכה לישא אשה ולקיים מצות אלו, יקום ויזכה לבנים עוסקים בתורה וצמחות וצמחים טובים, עכ"ל.

### Mishna 7

One on top of three; Three on top of Seven; Seven on top of twelve, and each is fastened to the other.

### משנה ז'

<sup>53</sup> אחד על גבי שלש, <sup>54</sup> ושלוש על גבי שבעה, <sup>55</sup> ושבעה על גבי שנים עשר, וכולן <sup>56</sup> אדוקים זה בזה.

53. אחד על גבי שלש: היא הרגון שיכיה לאדם רגון פשוט כלפי הקצ"ה, בחי' אהב"ה, כדאיתא בזו"ק (זוהר שמות קמו) וז"ל ואינון גו רזא דמהימנותא, וסלקין בארבע אהוון, ואינון אהוון דשמא קדישא תלי צהו, ועלאין ותתאין תליין צהו, ותושבתא דשיר השירים תלי צהו, ומאן איכו אהב"ה, ואינון רתיבא עלאה, ואינון חרותא ודקותא ושלימו דכלא, ע"כ. ורגונו הפשוט של האדם, זה שיש לו רגון טוב ואהבה שאינו תלוי בדבר להקצ"ה היא שורש החפץ להעמיד תולדות כדברי הרמז"ן הבאנו צפיתחא המשנה. והיא חפץ אברהם אבינו שיכיה לו ית' נחת רוח בעולמו, שיתגדל ויתקדש שמייה רבה, בחי' חסדי אברהם אבינו ע"ה שכל שאיפתו ומגמתו היה רק לזה שיגלה הקצ"ה מלכותו וכבודו על כל העולם כולו. כמו שפ"י לעיל בפרק ח' משנה ו' (יחיד הוא).

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כה)

**One on top of three:** This refers to the simple desire a person may have for God, at the level of *Abava* - Love. As we read in the Zohar, (Vol. II 136a) 'These inside the mystery of faith exit as four letters, the four letters upon which the Sacred Name depends; upon which Heaven and Earth depends; upon which all the praises of the Song of Songs depend. What are they? They are - אהב"ה - AHV"H - Love. These [letters] are the Supernal Chariot; they are the joining, connectedness, cleaving and wholeness of everything.' A person's simple desire; that love and goodwill he has for God, independent of anything or any condition, is the source of his desire to establish posterity by giving birth to children, as Nahmanides states in the preface to this Mishna. This was the desire of Abraham that God have pleasure in His world, that his Great Name be magnified and glorified. This is the meaning of the expression - חסדי אברהם - *Chasdei Avraham* - Lovingkindnesses of Abraham, (after Mic. 7:20). Because all Abraham's ambition and purpose was directed to this one goal, that God's Kingdom be revealed throughout the entire world, as was explained above, (Ch. I. Mishna 6, cit. loc. He is)

54. שלש על גבי שבעה: העיקר היא על ידי אהבתו שיתקדש שם שמים בשלשה מקומות בחלי וגלגל ולב במסירת נפשו וקפירתו לחוך האש כדלעיל משנה ד'. זה פי' הרמז"ן שלא ישא אשה חלף ע"י חופה וקדושין וזרכה שהם ג' דברים, ע"כ.

**Three on top of seven:** The chief manifestation of these is in love. In his desire that God's Name be sanctified in the three places mentioned above, (Mishna 4) in *Teli, Galgal & Lev*, through his self sacrifice, by throwing himself into the fire. This is what Nahmanides means when he writes, 'First, not to marry a woman without the proper rituals of *Chuppa* - Wedding Canopy, *Kiddushin* - Sanctification, and *Bracha* - Blessings.'

חופה שאמר הרמז"ן היא ענין ראשון כד"א (ישעיה ד' ה') כי על כל כבוד חפה וגו'. ופרש"י (שם) כי על כל כבוד - האמור להם תהא החופה שתחופף שכינתו עליהם ושצט חופתה יש כאן ענין ושני נוגה אש להבה חופה שכינה, ע"כ. והיא בחי' שמזוחר בצעטיל קטן, מודבר לעיל במשנה ד', וז"ל בכל עת ורגע שהוא פנוי מן החורה וצפרט שהוא יושב בטל לצדו צהדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן יהיה מהרהר במזאת עשה ז' של וקדשתי בתוך בני ישראל וידמה בנפשו ויזייר במחשבתו כאלו אש גדול ונורא צוער לפניו עד לב השמים והוא בשביל קדושת הש"י שזכר את עצבו ומפיל א"ע להאש על קידוש הש"י, ע"כ. פי' מי שרואה להיות אדוק צו ית' יהיה תמיד מוכן להפיל עלמו לחופת ז' היינו ענין ושני נוגה אש להבה חופה שכינה, כפרש"י אז חופף עליו חופת שכינתו ית' כל היום וכל הלילה.

a.) The *Chuppa* - Wedding Canopy Nahmanides refers to is the principle hinted at in the verse, (Isa. 4:5) "For over all the glory will be a canopy." Rashi, (ibid.) notes, "Over all the glory - that is told to them, there will be a canopy, that My *Shechinah* - Dwelling Presence will cover them. There are seven canopies mentioned here in the verse, 1.) cloud, 2.) smoke, 3.) light, 4.) fire, 5.) flame, 6.) canopy and 7.) *Shechinah*." This corresponds to the first exhortation expressed in the *Tzetz Koton* quoted above, (Mishna 4) 'All the time, at any moment when someone is not occupied with Torah, and especially if he is sitting alone in his room, doing nothing, or lying in bed unable to sleep, he should think about the Commandment, (Lev. 22:32) "That I be sanctified inside the Children of Israel, I am God who sanctifies you." He ought to imagine in his mind that there is a tremendous, searing hot flame in front of him, reaching all the way up into the heart of the heavens, and he, because of God's holiness, smashes his natural instinct [for survival] and immolates himself in the conflagration in order to sanctify the Name of God. God takes that thought and connects it with a deed. The result is that he is not sitting or lying idly about, but rather, actively fulfilling the Biblical Commandment.' What it means is that whoever wants to cleave unto God has to be ready at all times to throw himself into the Seven *Chuppas* mentioned in the verse above, into cloud, smoke, light, fire, flame, canopy and *Shechinah*, as Rashi explained. Only then does God's *Shechina* canopy cover him day and night.

קדושין שאמר הרמז"ן היא ענין שני והיא מה שמזוחר בצעטיל קטן, מוסבר לעיל במשנה ד', וז"ל, בפסוק ראשון של ק"ש וזרכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר כג"ל ועוד יכוין אש יענו אחוה כל א"ה בכל עיגוים קשים ויפשטו עורו מצשרו להכחיש ח"ו ביחודו יסבול כל היסורים ולא יודה להם ח"ו ויזייר דעתו ומחשבתו כאלו עושין לו כג"ל וצוה ילא ידי חיוב ק"ש ותפלה כדון, ע"כ. פי' שיש בחי' הרי את מקדשת לי, לי לשמי, למען שמו באהבה, וקדשתי בתוך בני ישראל, שיפיל האדם את עמלו לחוך האש צעד שמו ית' בחי' הרי את מקדשת, לי לשמי ממם.

b.) The *Kiddushin* - Sanctification listed by Nahmanides is the second principle mentioned in the *Tzetz Koton*, above, 'When reading the first verse of the *Sh'ma* and the first paragraph - blessing of the *Sh'mona Esrei* - 18 Blessings, a person should reflect, as above, [upon the Commandment, "That I be sanctified etc." that he immolates himself to sanctify the Name of God] and, in addition, he should have in mind that were all the nations of the world to torture him with the worst agonies imaginable, if they skinned him alive trying to force him to deny the Oneness of God, he would endure all the suffering and not profess their heresy, God forbid. He should depict the scene in his imagination, in his thoughts, as though they are actually torturing him that way, and thus he can fulfill his obligation to recite the *Sh'ma* and pray properly.' Before a man can say to a woman, - *Harei At Mekudshet Li* -

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כב)

You Are Sanctified To Me, he must have said it in respect of God. - לי - Li - To Me, refers to the Sacred Name, (see Rashi, Ex. 25:2)

זרכה שאמר הרמז"ן היא ענין שלישי והיא מה שמבואר בצעטיל קטן, מוסבר לעיל במשנה ד', וז"ל, גם בשעת אכילה וזיווג יכיון כנ"ל וכשיתחיל להרגיש תענוג גשמי ילייר במחשבתו כנ"ל ותיקף ומיד יאמר צפיו ובלבבו שיותר הי' לו תענוג ושמחה בעשיית מ"ע של ונקדשתי באופן הנ"ל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהלרעת משכא דחויא וכך יאמר וראיה לדבר שיותר הי' לו תענוג ושמחה בעשיית מ"ע של ונקדשתי באופן הנ"ל שאפילו היו חוטפין אותו ורואים באמצע אכילה וזיווג לעשות לו הענינים קשים הייתי משמח א"ע על קידוש הש"י יותר מתענוג גשמי הזה. ע"כ.

c.) The *Bracha* - Blessings listed by Nahmanides is the third principle mentioned in the *Tzetzl Koton* above, 'Also when eating and during coupling a person should have in mind the *Karvana* - Intention mentioned above. And as soon as he begins to feel physical pleasure he should imagine as above, [as though they are actually torturing him, flaying him alive] and say out loud and in his heart, "I would take greater pleasure and joy in the fulfillment of the Commandment to Sanctify the Name of God as a martyr; I would much rather be kidnapped by murderers in the middle of my eating this meal or this coupling, to be tortured mercilessly in order to sanctify God's Name, than be forced to endure this physical pleasure which draws on the leprotic contagion of the serpent." He should actually say these following words, "Proof of my earnestness that I would prefer to fulfill the Commandment "That I be sanctified inside the Children of Israel, etc.," through my martyrdom, rather than enjoy this physical pleasure, is that if I were dragged from this meal or this bed and tortured, as above, I would rejoice in that opportunity more than in this pleasure."

ואיתא בספר תולעת יעקב (סוד הנשואין) הכונם בלא זרכה בכלל הנהנה מן העולם הזה בלא זרכה שגזול אציו ואמו כדרשת הגמ' (זרכות ל"ה): כל הנהנה מן העולם הזה בלא זרכה כאילו גזול להקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל. ובכלל זה הבא על הפנויה ואף אם טבלה הרי הוא גזול השם ברוך הוא (זכור ח"ג מד:). ושנינו (ריש מסכת כלה) בלא זרכה אסורה לבעלה כנדה, והטעם כי כמו שבזמן נדה אין האיש צביתו כי קר המזע מהשתרע לקבל אשה ובעלה וריעה סוד נעלם, ואז אין זרכה שורה כי אין האדם שלם ואין מתיחדים כי אם בזרכה. ולזה כל עוד שאין הזרכות נמשכות מלמעלה הכלה אסורה. ודע כי הידיד נקרא "כלל", והכלה היא ה"א אחרונה, ובהתחבר לדיק עם לזך נקראת "כלה" והרי היא מותרת לבעלה, כי נמשכו אליה מי הזרכה העליונה, וכן למטה האשה אסורה לבעלה בלא זרכה לפי שהיא בדוגמא עליונה, עכ"ל.

In the book, *Tola'at Ya'akov (Sod Hanisu'in)* we read the following: Whoever in-gathers [his bride] without blessings is counted among those who take pleasure from this world without making the appropriate blessing; he is considered to be stealing from his father and mother, as we read in the Talmud, (Berachoth 35b) 'Whoever enjoys something of this world without making the blessing steals from God and *K'nesset Israel*. Included with this is someone who couples with an unmarried woman, even if she has already bathed herself in the Mikveh, he is stealing from God, (Zohar Vol. III. 44b) We learn, (Tract. Kallah) 'A bride without blessings is forbidden to her husband like a menstruant woman.' The reason is that just as during her period a man is not at home in his house, because the bed is too short to stretch out in, (after Isa. 28:20) to contain a woman, her husband and their love, the hidden mystery. At that time there is not blessing dwelling therein because the man is not whole; they only become one with the blessings. That's why so long as the blessings haven't been drawn down from above, the bride is forbidden. Note: The Beloved is called - כל - Kol - All. Now, when the - צדיק - Tzadik - Righteous connects with - צדק - Tzedek - Righteousness, [when the Sefirah of *Yesod* - Fundament joins *Tifferet* - Glory the letter - ה - Heb is added: Tr.] then she is referred to as - כלה - Kallah - Bride, and is permitted to her husband, since the water of the supernal - ברכה - Breicha - Pool is drawn to her from above. Similarly, below, a woman is forbidden to her husband without blessings because she is in the image of the supernal.

והשבע זרכות שהזכיר הרמז"ן הם השבעה שצמשתנו. ושם בספר תולעת יעקב מפרש השבע זרכות על פי סוד. זרכה ראשונה זורא פרי הגפן. סוד היין המשמח אלהים ואנשים (שופטים ט' י"ג), והתעוררות השמחה הבאה אליו מלד הגזורה, והיין הוא עושה פרי ועץ החיים עושה פרי בהתעוררות זה וגפן זאת נוטלת הכל ועושה קציר כמו נטע, לפיכך זרכה ראשונה על היין. זרכה שניה שהכל זרע לכבודו סוד העמוד שעליו העולם עומד, ונקרא כל שהוא כלל הכל, והוא סוד הזכרית שסוד החבור תלוי בו, והוא מקבל השמן הבא אליו ממה שעליו, לעשות פירות בגפן הריא. וכבר ידעת כי השמן הטוב יורד מהמזח דרך חוט השדרה אל המעור, ומשם בארע שבע, וזה התעוררות הימין כי אין הפרי אלא משם, השמאל מעורר השמחה הימין גומר הפעולה, אחר כך נכלל הימין והשמאל זה זה, והוא סוד האדם צלמותו ולפיכך זרכה שלישית יולד האדם. איש יושב אובלים, מכריע ראשון, הזכרית התיכון בחוך הקרשים מזכרית מן הקצה אל הקצה, והוא האדם הגדול. זרכה רביעית אשר ילד את האדם צללמו סוד העמוד הימני יכין, המכין המן הבא מגזעת הלבונה, ושולחו אל הארץ החתונה, פני יהושע כפני לבנה (צ"ב עה). זרכה חמישית שוש תשים ותגל עקרה עקרת הבית רחל הקטנה עיקר הבית, בקצון בנייה מארבע כנפות הארץ צמוד עמוד השמאלי צועז, אשר לו העוז והגזורה, ומתחבר עם העמוד הימני לקצן נפולים ולהכניסם בין זרכים סוד למודי ה', והטעם ששתי

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ב)

ערבות שזולגז אינס עושים פרי אצל קבון הצנים הוא הפרי שלהם, ואין מי שיעורר קבון הצנים אל האם כי אם הנביאים. ברכה ששית שמח תשמח רעים אהובים מקום הריעות והשמחה והאחבה הוא יסודו של עולם, ולמי כל חמדת ישראל, ולדי"ק ולדי"ק שני רעים אהובים, זה דודי וזה רעי, ואינם נפרדים זה מזה, שני עפרים תאומו לציב הרועים צשונים (שה"ש ד' ה'). ברכה שביעית היא המעמדת הכל וממנה מתצרכים כל המאורות, והיא כלל עשרה מאמרות, ע"כ.

The Seven Blessings mentioned by Nahmanides are the seven mentioned in our Mishna. In the book, *Tola'at Ya'akov* (*Sod Hamisu'in*) the seven blessings are explained according to the mysteries of the kabbalah.

- The first blessing: Blessed are You, Lord our G-d, Sovereign of the world, Creator of the fruit of the vine. This is the mystery of "Wine, which cheers God and men," (Judg. 9:13) and the awakening of joy that comes to him from the side of *Gevurah* - Might. The wine begets fruit, and the Tree of Life also begets fruit with this awakening. The vine takes it all and makes a harvest like a planting, [*Malkhut* - Sovereignty]. Therefore the first blessing is that over wine.
- The second blessing: Blessed are You, Lord our G-d, Sovereign of the world, who created all for His glory. This is the secret of the pillar supporting the entire world. It is called - כל - *Kol* - All because it is what contains everything. This is the secret of the covenant upon which the secret of all [intimate] connections depend. It receives the oil coming from what is above in order to impregnate the vine. You already know that the good oil, (after Psalm 133:2) flows down from the brain through the spinal cord to the penis, and from there unto the Well of Seven [*Be'er Sheva*]. This is the awakening of the right hand side, because fruit can only come from that side. The left side arouses the joy while the right side finishes the act. After that, right and left are included within one another. [*Yesod* - Fundament] This is the mystery of a person in a state of wholeness, which is why the third blessing is:
- The third blessing: Blessed are You, Lord our G-d, Sovereign of the world, Creator of man. It refers to the man who dwells in the tent, (after Gen. 25:27) [Jacob] the first arbiter, the middle bar which shoots through the middle of the boards from one end to the other, (after Ex. 36:33) referring to the Great Man, [*Tifferet* - Glory].
- The fourth blessing: Blessed are You, Lord our G-d, Sovereign of the world, who created man in His image, in the pattern of His own likeness, and provided for the perpetuation of his kind. Blessed are You, Lord, Creator of man. This is the secret of the right hand column, also called - יכין - *Yachin*, (after I. Kings 7:21) which - מכין - *Meichin* - Prepares manna that comes from the - גבעת הלבונה - *Givat Halevona* - Mounds of Whiteness, (after Cant. 4:6) and sends it to the Earth below. The face of Joshua is like the face of the moon, (Bab. Talmud, Bava Batra 75a) [*Netzach* - Eternity]
- The fifth blessing: Let the barren city be jubilantly happy and joyful at her joyous gathering of her children. Blessed are You, Lord, who makes Zion rejoice with her children. The - עקרת - *Akeret* - Barren refers to our Mother Rachel who is known as 'the barren of the house', (Psalm 113:9) Rachel the Small (after Gen. 29:16) the - עקרת - *Akeret* - Barren who turns out to be the - עיקר - *Ikar* - Chief, with the joyous gathering of her children from the four corners of the world, in the mystery of the left hand column call - בועז - *Boaz*, to whom - עוז - *Oz* - Boldness and *Gevurah* - Might belong. It joins with the right hand column to gather the scattered and to return them to the place between the knees, in the mystery of, (Isa. 54:13) "All your sons will be taught of the Lord." This is the reason the two twigs of willow in the *Lulav* do not bear fruit. Because the in-gathering of children is their true fruit, and there is no one to arouse the in-gathering of children to the mother but the prophets, [*Hod* - Beauty].
- The sixth blessing: Let the loving couple be very happy, just as You made Your creation happy in the Garden of Eden, so long ago. Blessed are You, Lord, who makes the bridegroom and the bride happy. [*Gan Eden*] The place of intimacy, rejoicing and amity of the loving couple is the secret, the foundation of the world. To whom belong all the desires of Israel? - צדיק - *Tzadik* - Righteous with - צדק - *Tzedek* - Righteousness are two friends, lovers, this is my friend and this is my lover, (after Cant. 8:16) who can never be separated from one another. (Cant. 4:5) "Two fawns, like twin gazelles that graze among the lilies."
- The seventh blessing: this blessing preserves everything, and from it all the lights receive their blessings. It contains all Ten Sayings, [*Keter* - Crown].

55. שבעה על גבי שנים עשר: אשר ברא ששון, ושמחה, חתן, וכלה, גילה, רנה, דינה, וחדוה, אהבה, ואחבה, שלום, ורעות. הנה י"ב לשונות של שמחה.

**Seven on top of twelve:** These are joy and celebration, bridegroom and bride, rejoicing, jubilation, pleasure and delight, love and brotherhood, peace and friendship.

56. אדוקים: כתיב (דברים כ"ח כ"א) ידבק יהו"ה בך וגו'. ותרגום יונתן, ידבק - יאדיק ע"כ.

(א)

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

---

**Fastened:** It is written, (Deut 28:21) "The LORD will make cling to you." which the Targum (attr. Yonatan) translates as - יאדיק -.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(לב)

## Preface to Mishna 8

After Abraham had sanctified himself as far as his hand could reach; after purifying his thoughts and ideas of any thoughts of idolatry, adultery and bloodshed, after throwing himself into the flames in thought, word and deed, he brought down to the world the soul of Rabbi Akiba b. Joseph from the upper world. Abraham through his acts of selflessness and worship succeeded in making a place for the fulfillment of the Commandment, "That I be sanctified inside the Children of Israel, etc.," through imagined and visualized martyrdom, as it is taught in the *Tzetzl Koton* in the book, *Noam Elimelech*.

### פתיחה למשנה ח'

אחר שקדש אברהם אבינו את עלמו עד מקום שידו מגעת, וטבר מחשבותיו ורעיונותיו ממחשבת ע"ז וג"ע וש"ד, והפיל את עלמו לתוך כבשן האש במחשבה דיבור ומעשה ממש, הוריד נשמת רבי עקיבא בן יוסף מעולם העליון ופעל ועשה מקום לקיום מצות עשה של ונקדשתי וכו' על ידי הרכור ודמיון כמו שדרש בעל נועם אלימלך.

## Mishna 8

Because Abraham foresaw and gazed and looked and studied and understood and carved and hewed and combined and fashioned and succeeded, the Master of All revealed Himself to him, settled him in His bosom, kissed him on his head, called him His beloved and placed him in His Name, and forged a covenant with him and his offspring forever, as it is written, (Gen 15:6) "And he had faith in the Lord, and it was put to his account as righteousness." He forged a covenant with him between the ten toes of his feet, this is the covenant of the circumcision. He forged a covenant with him between the ten fingers of his hands, this is the covenant of the tongue. He tied twenty two letters to his tongue, and the Omnipresent revealed His secret to him. He drew them in water, kindled them in fire, thundered them in breath, seared them in sevens and guided them in twelves.

### משנה ח'

<sup>57</sup> וכיון שצפה אברהם אבינו ע"ה והביט וראה וחקר והבין וחקק וחצב וצרף ויצר <sup>58</sup> ועלתה בידו, נגלה אליו ארון הכל הושיבו בחיקו ונשקו בראשו קראו אוהבו ושמו בשמו וכתת לו ברית לו ולזרעו עד עולם שנאמר והאמין בה' ויחשבה לו צדקה. כרת לו ברית בין עשר אצבעות רגליו והוא ברית מילה, כרת לו ברית בין עשר אצבעות ידיו והוא ברית לשון. קשר עשרים ושתים אותיות בלשונו, <sup>59</sup> והמקום גילה לו סודו. <sup>60</sup> משכם במים <sup>61</sup> דלקם באש <sup>62</sup> רעשם ברוח <sup>63</sup> בערם בשבעה <sup>64</sup> נהגם בי"ב מזלות. <sup>65</sup>

<sup>57</sup>. וכוון שצפה אברהם אבינו: יש כאן תשעה לשונות עד שעלתה בידו והיא העשירי היינו צחי' מלכות שמשם נשמת גרים, עיין לעיל פרק ג' בפתיחה למשנה ח'

**Because Abraham foresaw:** This sentence contains nine expressions of action until Abraham succeeded. Success is the tenth expression of action, the level of *Malkhut* - Sovereignty whence flow the souls of the converts. See above, (Ch. III. preface to Mishna 1)

<sup>58</sup>. ועלתה בידו: היא הנפש אשר עשו צהרן כמו שפירשנו לעיל בפתיחה לפרק ג' משנה ח', היא נפש רבי עקיבא בן יוסף.

**And succeeded:** This refers to "The soul they made in Haran," as was explained above, (Ch. III. preface to Mishna 1) referring to the soul of R. Akiba b. Joseph.

<sup>59</sup>. והמקום גילה לו סודו: המקום דייקא גילה סוד, פי' שכרת לו ברית בין עשר אצבעות ידיו והוא ברית לשון, וקשר עשרים ושתים אותיות בלשונו, כן כרת לו ברית המעור וקשר לו עשר ספירות שם במקום הצרית, צחי' מצברי אהזב אלוי"ה. כדאיתא בזוה"ק (חלק א' ל"ד.) פתח חידך ואמר, (איוב י"ט כ"ו) ומצברי אהזב אלוי"ה, מאי ומצברי, ומעלמי מצעי ליה, אלא מצברי ממש, ומאי הוא, דכתיב (ירמיה י"א ע"ו) ובשר קדש יעברו מעליך, וכתיב (בראשית י"ז י"ג) והיתה בריתי בצרכם, דתניא בכל זמנא דאתרשים בר נש צהאי רשימא קדישא דהאי את, מניח חמי לקצ"ה, מניח ממש, ונשמחא קדישא אחאחידת ציה, ע"כ.



# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ג)

**The Omnipresent revealed His secret:** The word for Omnipresent is - מקום - *Makom* - Place; the Place revealed its secret, because he forged a covenant between the ten fingers of his hands, and tied 22 letter to his tongue. He forged a covenant of circumcision with him and tied the 10 Sephiroth to that place of circumcision, at the level of the verse, (Job 19:26) "And from my own flesh I will see God." As we read in the Zohar, (Vol. I. 94a) "The other opened and said, 'From my own flesh I will see God.' What does it mean by, 'My own flesh,' it should have rather said, 'From my own self.' Flesh means actual flesh. What is it?" It is as the prophet (Jer. 11:15) says, "And they will pass the holy flesh from over you." And it is written, (Gen. 17:13) "And My covenant shall be in your flesh." For we have learned that whenever a man is marked with that holy sign of circumcision, he can see God from it; from the actual circumcision. And his holy soul unites in it.

60. משכם: היא לשון המשכת הרגון כדאיתא במכילתא (צא ה') משכו וקחו וגוי', אמר לכם משכו ידיכם מע"ז והדבקו צמלות, ע"כ. וכן משוך עבדך אל רעוק, והיא ענין המים כמו שיסודו צנוסה תפלת גשם לשמיני עזרת, זכור אב נמשך אחריך כמים, ע"כ.

**Drew them:** This is an expression of drawing the desire, as we read in the Mechilta, (*Bo*, 5) 'It is written, (Ex. 12:21) "Draw and take you a lamb." He said to them, 'Draw your hands back from idolatry and cleave to the Commandments.' And similarly, from the *Yedid Nefesh* song, 'Draw Your servant to Your will.' Drawing is associated with water, as we read in the liturgy of the Prayer for Rain, recited on Shemini Atzeret, 'Remember the father who was drawn after You like water.'

61. דלקם: היא לשון רדיפות אחרי הרגון כד"א (צראשית ל"א ל"ו) מה חטאתי כי דלקת אחרי וגוי', והיא גם ענין דלקת האש.

**Kindled:** This can be an expression of chasing after the will of God, as it is written, (Gen. 31:36) "What is my sin that you - דלקת - *Dalakta* - Chased after me?" But it is also an expression of kindling with fire.

62. רעשם: היא לשון רעידת כל יסודות תבל על ידי קול הוי"ה היוצא מן הכוח כד"א (מלכים א' י"ט י"א) ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני יהו"ה לא צרוח יהו"ה ואחר הכוח רעש לא צרעש יהו"ה וגוי'.

**Thundered:** This is the rattling of all the foundations of the world, at the sound of the voice of God, coming from the *Ruach* - Breath, as it is written, (I. Kings 19:11) "A great and strong wind was rending the mountains and breaking in pieces the rocks before the LORD; but the LORD was not in the wind. And after the wind an earthquake, but the LORD was not in the - רעש - *Ra'ash* - Earthquake."

63. בערם: לשון הדלקה והכנה, ולאו דווקא לשון סילוק והשמדה כד"א (שמות ג' ז') וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל וגוי'. והגר"א מניח וגורם שערם.

**Seared them:** - בער - *Ba'er* is usually means igniting and burning. Not necessarily an expression of complete consumption, for we read, (Ex. 3:2) "And he saw that the thorn-bush - בער - *Ba'er* - Burning in fire, but the thorn-bush was not consumed." The Gaon of Vilna emends the text to read, - שערם - *Sba'aram* - Valued Them.

64. נהגם: לשון הדרכה כד"א (צראשית ל"א י"ח) וינהג את כל מקנהו וכי' לבוא אל יצחק אביו וגוי'. ותרגומו דבר.

**Guided them:** An expression of leading, as it is written, (Gen 31:18) "And he led all his flock, etc. to come to his father, Isaac." The Aramiac targum reads it - דבר - *D'var* - To Drive.

65. הנה משכ"ם דלק"ם רעש"ם צער"ם נהג"ם הם נוטריקון מדרב"ן, ואולי אפשר שהוא רמז לשלשלת הקבלה זו נוסר ספר היצירה ליורדי המרכבה מידי רבן יוחנן בן זכאי לרבן גמליאל ומידו ליד רבן שמעון בנו.

The words - משך - *Drew*, - דלק - *Kindled*, - רעש - *Thundered*, - בער - *Seared* and - נהג - *Guided*, spells the *Notarigon* - *Midraban*. Perhaps it alludes to the chain whereby the *Sefer Yetzira* was handed down to us, through those who 'Went Down' into the mysteries of the *Merkava* - Chariot, - מדרב"ן - *Midraban* Yochanan ben Zakai, to Raban Gamliel, to Raban Shimon ben Gamliel, his son.

(לד)

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

End the Sixth Chapter

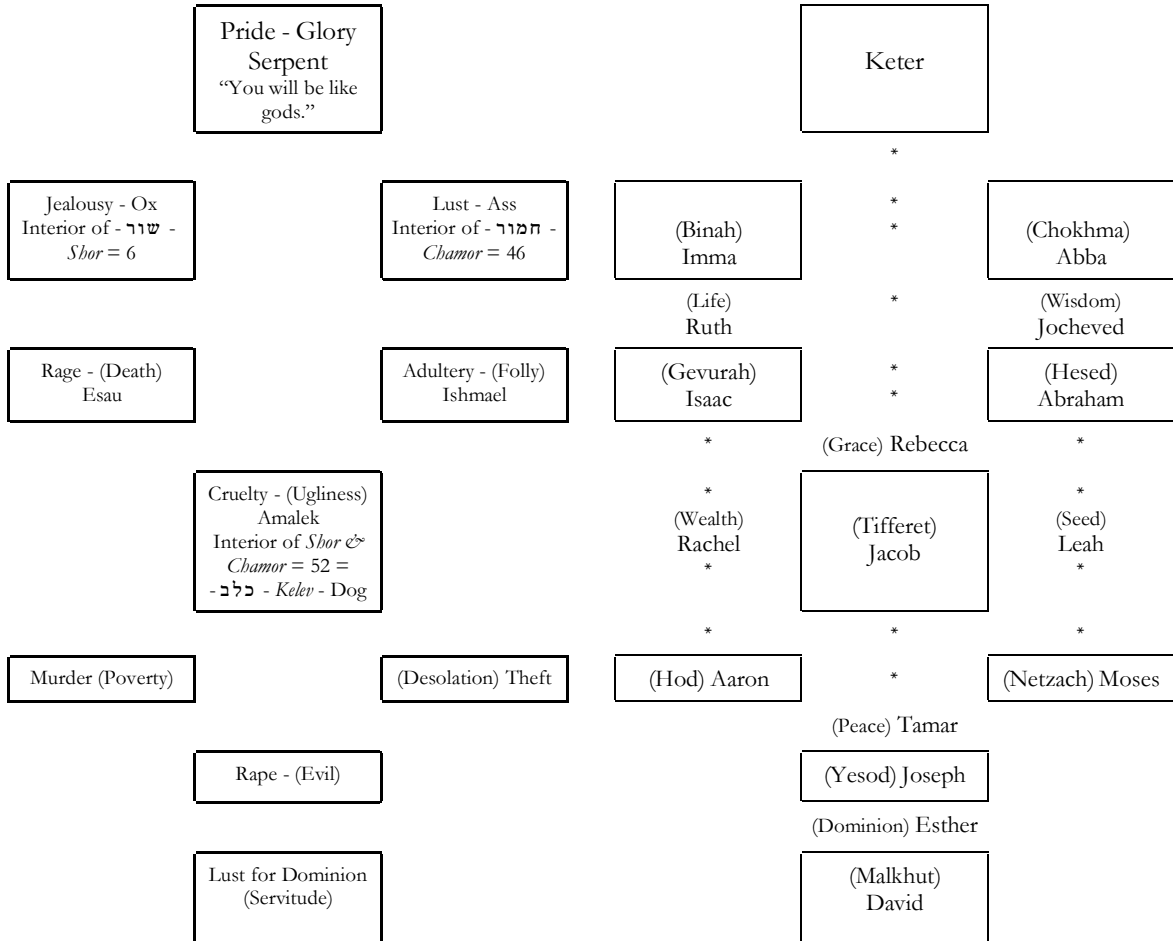
תם פרק ששי

End the Sefer Yetzira

תם ונשלם ספר יצירה

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

## Comparative Sephirot



## Afterword

Sefer Yetzira in its entirety is attributed to Abraham the Patriarch. and comes, handed on to us, by tradition at the hand of our sages, of blessed memory, and especially that of R Akiba and his school. When they looked back at the selling of Joseph by his brothers, (Psalm 48:6-7) "They saw it, then they were amazed; They were terrified, they fled in alarm. Trembling seized them," as has been explained above in numerous places, and quoted from the Zohar, (Vol. I. 206a). It has been handed down to us through their selflessness, and demands no less than our selflessness, as has been explained in detail in the book, *Noam Elimelech*, that from each of us martyrdom is asked, in order to sanctify the Name of heaven. It is what sustains the world, as has been explained throughout chapter 6; it comes as a corollary of God's *Tzimtum* - Constriction of Self in order to sustain the world, which is His desire and pleasure. So do we accept upon ourselves all that pain as our pleasure, to provide a fragrant fire-offering to God, with hunger and thirst. The agonies are our *Oneg* - Pleasure in contrast to the *Nega* - Plague, as has been explained above.

## אחרית דבר

ספר יצירה כולו מיוחס לאברהם אבינו, וזא לנו בקבלה ומסורה על ידי חכמינו זכרונם לברכה וזפרט על ידי רבי עקיבא ותלמידיו המה ראו כן תמהו ונבלו נחפזו רעדה אחזתם, על מכירת יוסף כמו דאיתא בזוה"ק (חלק א' ר"ו). מוסבר לעיל בספר זכמה מקומות. והגיעו צמסירת נפשם ודורשת מסירת נפשנו כמו שמצואר צפרטיות צספר נועם אלימלך שמכל אחד ואחד נתצע מיתה לקדש שם שמים, והיא קיומו של עולם כמו שציארנו צפרק ו'. שזא זה לעומת זה, שכזיכול הוא מתלמס לקיים את העולם והיא רלנו לריח נחות, כן אנהנו מקבלים עלינו כל בני עינויים להיותנו ריח נחות אשה ליכו"ה צתאוה ולמאון, והעינויים הם הם תעונג לנפשנו היפך הנגע כמו שפרשנו לעיל.

However, we read in the Talmud, (Shabbat 89b) R. Shmuel b Nachmani says in the name of R. Yonatan, what is the meaning of the verse, (Isa. 63:16) "For You are our Father, though Abraham does not know us And Israel does not recognize us. You, O God, are our Father, Our Redeemer from of old is Your name." In the future God will say to Abraham, 'Your children have sinned against Me,' and Abraham will reply to God, 'Let their sins be expunged through sanctification of Your Name.' God will say, 'I will go and tell it to Jacob who had much pain in raising children, perhaps he will pray I have mercy upon them.' God will say to Jacob, 'Your children have sinned against Me,' and Jacob will reply, "Let their sins be expunged through sanctification of Your Name.' God will say, "There is no wisdom to be learned from the aged nor any advice to be had from the young.' Then God will say to Isaac, 'Your children have sinned against Me.' Isaac will answer, 'My children and not Your children? So, when they answered, 'We will do and we will listen,' at Mount Sinai, You were happy to call them, (Ex 4:22) 'My child, My firstborn, Israel,' and now they are suddenly my children, not Yours? And anyway, how much could they possibly have sinned? How long does a person live, seventy years? Well then, deduct the first twenty years off the sum, they do not count, and no one is punished for sins committed before the age of twenty. That leaves fifty years. Deduct half a lifetime for those are the nights, that leaves twenty five years. Deduct twelve and a half years a person spends in prayer, with eating and tending to their toilet, that leaves twelve and half years. Now, if You are willing to tolerate them, well and good, but if not, I will split responsibility with You, I will carry half if You carry half. And if you tell me to carry all twelve and a half years, behold, I have already offered my soul on the altar before You.' At that moment the Jewish People begin to praise Isaac, saying 'You are our father.' Isaac interrupts them, saying,

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ז)

'Before starting to praise me, why don't you give thanks to the Holy Blessed One,' And Isaac shows them God before their eyes. Immediately they raise their eyes upon high and begin, "You, O God, are our Father, Our Redeemer from of old, is Your name."

אמנם איתא (שבת פ"ט:): אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב (ישעיה ס"ג ט"ז) כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירו אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך וגו'. לעתיד לבא יאמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם בניך חטאו לי אמר לפניו רבונו של עולם ימחו על קדושת שמך. אמר אימר ליה ליעקב דהוה ליה לטר גידול בניס אפטר דבעי רחמי עלייכו אמר ליה בניך חטאו אמר לפניו רבונו של עולם ימחו על קדושת שמך. אמר לא בצבי טעמא ולא דדרדקי עלה. אמר לו ליחזק בניך חטאו לי אמר לפניו רבונו של עולם בני ולא בניך בשעה שהקדימו לפניך נעשה לנשמע קראת להם בני בכורי עכשיו בני ולא בניך, ועוד כמה חטאו כמה שנותיו של אדם שבעים שנה דל עשרין דלא ענשת עלייכו פשו לכו חמשין, דל עשרין וחמשה דלילותא פשו לכו עשרין וחמשה, דל תרתי סרי ופלגא דללווי ומיכל ודבית הכסא פשו לכו תרתי סרי ופלגא, אם אתה סובל את כולם מוטב ואם לאו פלגא עלי ופלגא עליך, ואם תמלא לומר כולם עלי הא קריבית נפשי קמך, פתחו ואמרו אתה אבינו אמר להם יחזק עד שאתם מקלסין לי קלסו להקדוש ברוך הוא ומחוי לכו יחזק הקדוש ברוך הוא בעינייכו מיד נשאו עיניהם למרום ואומרים אתה אלהי"ם אבינו גואלנו מעולם שמך, ע"כ.

It seems to me that somewhere there ought to be a book attributed to Isaac, as well, in contrast to Sefer Yetzira. Isaac is the only man in Scripture who said about himself, (Gen. 27:4) "Cook me delicacies the way I love it. Bring it to me and I will eat, in order that my soul bless you." Isaac was not afraid to enjoy food, nor was he averse to taking pleasure from life, as we see, regarding his marriage, (Gen. 26:8) "He looked and saw Isaac playing with Rebecca his wife." It is Isaac who told God that it is not proper to punish his children, not even for the sake of sanctifying the Name, even to scourge them of sin. because Isaac knows that anything requiring a 'fixing' has already been fixed by his own death for the sake of sanctifying the Name. As he argues before God, 'If You find it necessary to say that I should bear it all, look, my I have already sacrificed my life to You.'

וני"ל שיש גם ספר מיוחס ליחזק אבינו והיא ספר לעומת ספר יצירה. כי יחזק אבינו הוא היחידי בתנ"ך שאמר על עצמו (בראשית כ"ז ד') ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי והביאה לי והכלה בעצור תצרכך נפשי וגו'. ולא פחד להנות מעונג אכילת מטעמים. וגם בזיווגו כתיב (בראשית כ"ו ח') וירא והנה יחזק מלחק את רבקה אשתו וגו'. והוא הוא שאומר להקצ"ה שאינו מן הדין לענש בניו ואפילו על קידוש השם ואפילו למרק עוונותיהם. כי יחזק יודע שכבר תיקן כל מה שאפשר לתקן על ידי מיתה על קידוש השם, וטוען אם תמלא לומר כולם עלי הא קריבית נפשי קמך.

The chief lesson to take from this story of Isaac's dialogue with God is that it is absolutely forbidden and definitively prohibited to agree, the way Abraham and Jacob agreed, that even one of their children be hurt or lost or die, even for the sanctification of God's Name. To argue otherwise is to invoke God's mockery, 'neither reasoning from the aged, nor advice from the young.' The chief sanctification of God's Name will come from this, (Mic. 7:15) that "As in the days when you came out from the land of Egypt, I will show you miracles," and his Name will be magnified through His salvation of the Jewish People in general and in particular. Amen, may it so be.

ועיקר נקח ללמוד ממנו שאסור בהחלט להסכים כמו שהסכמו אברהם אבינו ויעקב אבינו שימות או יאבד או יעונה שום אחד מבני ישראל על קידוש השם, בחי' לא בצבי טעמא ולא דדרדקי עלה. ושעיקר קדושת שמו ית' יבא מזה שיראנו נפלאות כימי לאתנו מארץ מצרים (מיכה ז' ט"ו). ויתגדל שמיא רבה על ידי ישועת ישראל בכלל ובפרט. אמן כן יהי רלון.

Finished and completed, all praise to the Creator of the world,  
this fourth day of the order of, "You have stayed at this mountain long enough. Turn  
and take your journey, and go..." (Deut. 1:6-7) The 3<sup>rd</sup> of Av - 5767.

# ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

Chicago, Illinois USA

תם ונשלים שצח לצורח עולם  
יום רביעי לסדר רצ לכם שצת צבר הזה, פנו וסעו לכם וגו'  
ג' מנחס אצ תשס"ז לפ"ק  
פה שיקאגא יל"ו